

Lélek Sándorné - Ekpafat:

A lélek csendje

A lélek csendje

A lélek csendje

Gyógyulásom története

Máriagyűd-i csoda

Szerző: Lélek Sándorné (Ekpafat)

***Borító: Makray János festőművész
„Arany tó”***

Korrektor: Csobai Vera

Kiadja: Tárogató Hangján Baráti Közösség
<http://ekpafat-kistarogato.gportal.hu>
Minden jog fenntartva

Nyomdai előkészítés és kivitelezés:

Nagykanizsa 2016

„... A te hited meggyógyított téged...”

Hosszúra nyúlt a tél, ólomlábakon jártak a napok, hetek és a hónapok. Betegen vártam a tavaszt a nap lágyan átölelő melegében és a megújuló természet szépségében, reménykedve, hogy feltölt majd éltető erejével. Elhúzódó vírusfertőzésre gyanakodtam, ami akkortájt sokunkat megbetegített. Végre kidugta fejcskáját az első hóvirág, és rügyet bontottak a fák. A pirkadó hajnal hiába lehelt harmatcsókot a zöldellő fűszálakra és a földből egyre magasabbra törő virágszárakon kipattanó bimbókra, az eröm egyre csak fogyott. Egyik reggel, amint kiléptem az ágyamból, megfordult velem a szoba, visszarogytam fekhelyemre. Megrémültem, bár akkor sem gondoltam komolyabb bajra. Sok pihenésre volt szükségem mire a szédülésem alábbhagyott, azonban a lábam olykor-olykor megremegett. Nem várhattam tovább, orvoshoz fordultam. Alapos vizsgálat után infúziós kezelést javasoltak egy közeli dátummal. Pont arra a nap esett volna a kezelés kezdete, amikor két másik vizsgálatra volt előjegyzésem, ezért halasztást kértem. Az endokrin szakrendelésen, a soros kontrollon szembesültem panaszaim esetleges okával, melyre a Szombathelyről megérkezett laborlelet hívta fel a figyelmet. Magas katekolamin (adrenalin és noradrenalin gyűjtő neve) szintet mértek, mely hormon-termelő daganatra utalt.

Kórelőzményemben évtizedek óta jelen van ez a típusú betegség, ezért mielőbb meg kellett kezdeni a tumor-kutatást. 1981-ben ugyanilyen típusú daganat miatt távolították el az egyik mellékvesémet. Akkor az operáció alatt pár percet eltölthettem egy másik dimenzióban, ahonnan azonban mennyei Atyám visszaparancsolt. Valószínű volt még törleszteni való hitelem földi életem tervéhez, vagy csak új feladatot szánt nekem. 1985-ben egyik reggelre lebénult a bal oldalam. A gondos kezelésnek, rehabilitációnak és a családom cselekvő szeretetének köszönhetően, elfogadható - ma már alig észrevehető-maradványtünetekkel folytathatom földi utamat.

A tumor helyének felkutatása érdekében pár hét múlva kaptam időpontot. Aggódtam. Amennyiben a daganat a még meglévő mellékvesémbe helyezkedik el, annak eltávolításával van csak remény a gyógyulásra. Természetesen azt is tudom, mellékvesék nélkül is van élet, azonban azzal is tisztában vagyok, mindez állandó, precíz, egyenletes hormonpótlást igényel. Az egyensúly azonban a gondos megfigyelés ellenére is felborulhat hasmenéssel járó vírusfertőzés-, vagy hányással járó rosszullét esetén, melynek következtében akut életveszélyes állapot alakul ki.

Gondolatpókjaim szüntelen munkálkodtak, együvé tették, behálózták a nappalokat és az éjszakákat, a jelent és a bizonytalan jövőt egyaránt. Egyet biztosan tudtam, műtét szóba sem jöhet, nem vállalom.

Több szaktekintély kezében megfordultak a leleteim. Véleményük mindenben tökéletesen megegyezett: „Elsősorban a hormontermelő daganat lokalizálása, annak radikális eltávolítása hozhat csak végleges gyógyulást”. Nem vagyok egy depressziós alkat, még is páncélom mögé bújva az elmúlásról kezdtem elmélkedni, megbékélve sorsommal. Rövid időre bezárkóztam, sehova nem volt kedvem menni és senkivel sem akartam találkozni. Nem vágytam másra, csak egyedüllétre és csendre.

Kész vége, nincs tovább...

Egy átvirrasztott éjszakát követő derengő hajnaltájt testem börtönébe zárt lelkem fellázadt és meghozta a megfellebbezhetetlen döntést. Kész, vége, nincs tovább! Elég volt az önsajnálataból! Tovább kell lépnem. Semmi nem történik ok nélkül, mindenből tanulnunk kell, legyen az betegség, tragédia, vagy maga a csoda. Napok óta a sebeimet nyalogatom, miközben a családom és a barátaim szenvednek miattam. Mi ez, ha nem zsarolás, önsanyargatással való szánalomkeltés? Pont olyan, mint amit eddig másoknál megszólaltam. Sápadt arcomra szégyenpírt pingált a gondolat, melyet egy fentről jövő fény törölt le pár perc múlva.

Szent II János Pál pápa lámpására kellett rátalálnom ahhoz, hogy megvilágítsa sorsom labirintusának kijáratát, ahol napok óta futottam a hiábavaló köröket. A fénykapun kilépve az útjelző táblám az állt:

„Ne féljete!”

Sorspoggyászatot kipakoltam, életem az Úr lába elé terítettem. Ő az egyetlen, aki tudja mi jó nekem, ezért így szóltam hozzá:

- Uram legyen meg a Te akaratod!

Az első csodát már aznap megéltem.

Kezdődött azzal, hogy egy jó barátom - amint értesült a betegségemről - azonnal felajánlotta segítségét, amennyiben olyan gyógyszert kell beszerezni, ami hazánkban nem kapható, a recept átadásával meg hozzák számomra. Éjjel/nappali ügyeletet "vállalt" annak érdekében, ha fel szeretném hívni. Katánk naponta többször biztosított lélektestvéri szeretetéről, s imáival kérte az Úr segítségét gyógyulásom érdekében. „Fájok” írta és imára szólította meg közös barátainkat. Ilonka orvos családtagjai segítségét ajánlotta fel. R. Marcsika Budapestről azonnal utazna Kanizsára, amennyiben segíteni tud valamiben. Ica barátnőm, naponta többször rám írt, hívott, vasárnap délután gitáros misére hívott az Úrnapja tiszteletére. Miklós, a Kistárogató irodalmi főadminja, a szigorú, de jó lelkű, morgós barátunk, anonimusan névvel imaláncot indított az oldalunkon.

Váratlanul jött egy telefon Zsámbékról, W. Kata otthonát ajánlotta fel, ha esetleg Pestre kell menni vizsgálatra, tőle könnyebben eljuthatok bárhova. A legmeghatóbb levelet L. Ibolya barátnőmtől kaptam. Az egyik veséjét ajánlotta fel, megadva vércsoportját és egyéb paramétereket, amit egy élő donornak tudni kell. Tisztáztam vele, nem veséről van szó, a mellékvese önálló funkciójú szerv, mely az élet fenntartásához elengedhetetlen hormonokat termeli, a vese fölött helyezkedik el, onnan kapta a mellékvese nevét. Azonban, ha egy vese kellene, akkor sem fogadhatnám el, (még transzplantációra alkalmasan sem), hiszen családja van, akikért felelős és egészségesnek kell maradnia. Ervin az egyik komoly kiadó- és portál tulajdonos, kiváló filozófus, író, mielőbbi gyógyulást kívánva, arra kért, írjak, ne várássam sokáig a barátaimat gyógyulásommal és az írásaimmal.

Ezennel bocsánatot kell kérnem, ha valaki kimaradt, jöttek a telefonok, e-mailek, üzenetek, rengeteg jó kívánság, bátorítás, nem tízesével, több mint száznál tartottam napokon belül. Isten és ember előtt ígéretet tettem, ha rajtam múlik, meggyógyulok! Tartozom vele családomnak, férjemnek, akivel 45. éve együtt haladunk a számunkra kijelölt úton, akadályokat elhárítva, komoly harcokat megvívva. Gyógyulásaimban a legfőbb támaszom mindenkor, bénulásomból talpra állított. Nem tehetem meg szeretteimmal, hogy pánikba esem, s mi több, magamat sem hazudtolhatom meg, hiszen soha nem szerettem, ha valaki a betegségéből érzelmi, vagy anyagi hasznot akar kovácsolni, abból akar megélni, mi több - jól élni. Nem! Nem adtam esélyt a depresszióknak és hol-mi féle pszichiátriai nyavalyának, hiszen eddig sikerült elkerülnöm minden hasonlót.

Apussal leültünk, megbeszéltük mi lenne jó nekem, ebben a helyzetben mire van szükségem.

„- Pár napos magányra vágyom, az Úr közelében. Ott, ahol bocsánatot kérhetek és megbocsájthatok mindenkinek, élőknek és holtaknak egyaránt-” – válaszoltam.

„- Máriagyűd?” –kérdezte a párom.

Soha nem jártam ott, de gondolkodás nélkül rábólintottam, „igen”. Még aznap este levelet írtam a Plébános Úrnak, segítségét kértem, hogy a templom közelében találjak szállást étkezési lehetőséggel, legyen az panzió, apartman, vagy magánszállás. Amennyiben sikerül, július 21-e körül elvonulok pár napra, megtisztulva, talán a gyógyulás csodáját is megélve az Úr kegyelméből, a Szentlélekkel töltkezve térhetek haza. A terv megszületett, a pillér több lábon állt hitem, akaratom, családom és barátaim imáival megerősítve. A Plébános Úr válaszlevele és útbaigazítása után azon morfondíroztam, mivel hálálhatom meg, hogy gyógyulásom reményében, a máriagyűdi Lelkigyakorlatos Házban tölthetek pár napot elmélyülve imáimmal.

Ekkor jött egy gondolat... - magammal viszem barátaimat lélekben, illetve néhányukat fizikai értelemben...

Hogyan gondolom?

"A lélek húrja" című kisregényem mellé csomagolom, közös könyvünket a "Tárogató Hangján Antológia 2 "-t, így ők is velem lehetnek, sőt ott is maradnak verseikkel, prózáikkal Isten házában.

Biztos voltam benne, örömet szerzünk vele.

Indulás

Tikkasztó melegben vártunk az állomáson, miközben Apus azon morgolódott, miért ragaszkodom buszhoz ebben az embert próbáló hőségben. Oly sokszor kifejtettem már otthon, zarándoklatom a város elhagyásával szeretném megkezdeni. A járat pontosan érkezett, alig hogy felszálltam, kellemes hűs levegő csókolta homlokon, felszárítva a láthatatlan verejtékcseppeket. Talán egy tucatnyian lehettünk az utastérben, ahol kényelmesen elhelyezkedtem. A várost magunk mögött hagyva a kerekek falták a kilométereket a forró flaszteren, szemem közben megpihent a suhanó tájon. A Nap sugarai milliányi szikrát szórtak a learatott búza néhány centire földben hagyott kalászára, mely óarany szőnyegként elterülve borította be a földet. Szalma-óriáskerekek sorakoztak a széleken gondosan lefóliázva. Amott egy másik parcellában szemet gyönyörködtető napraforgó tányérok érlelték a magot a nap felé fordulva. Élő ecsetjével meseszép nyári képet festett a természet, ameddig a szem ellátott. Itt-ott a kék eget visszatükröző tavat véltem felfedezni. Nem tudom merre jártunk, amikor tudatomból végleg kizártam a külvilág zaját. Semmi nem zavart tovább, ölébe vett a csend és elringatott.

Pécsre érve, az átszállási idő elhúzódott, nem bántam, szükségem volt a visszaút információinak begyűjtésére, a terep feltérképezésére. Repültek a percek, szaladt az idő, észre sem vettem múlását. Megérkezett a siklósi busz, félóra elteltével a Máriagyűdi fordulóhoz értünk, ahol a Zarándokház gondnoka várt rám. Böröndömet elhelyezte az autó belső terében és elindultunk a számomra ismeretlen helyre. A templom közeléhez érve óriási felfordulás fogadott, ugyanis a Széchenyi Tervnek köszönhetően, teljesen megújul minden a zarándokút teljes hosszában. A plébánia előtt már látni lehetett a munkagépeket, dömpert, darut és minden egyebet. Mindenhol dolgos kezek szorgoskodtak. Kása úr egy dombra mutatott, ahol nemsokára szép fehér lépcsősor vezetnek majd felfelé...

Elmosolyodtam a furcsa látványon.

A templom ott állt a maga gyönyörűségében, körötte minden földig rombolva, nehéz gépekkel körülvéve. Alig pár méterre tőle a Lelkigyakorlatos-ház emelkedik ki méltóságban elterülve, udvarában bokaficamító törmelékekkel beterítve. Pont olyan volt minden, mint az életem. Megrogyant egészséggel, botladozva jártam a romokon.

Szememmel a meglévő szépségbe igyekeztem kapaszkodni, a reményt nyújtó templomba, és a lélek megnyugvását kínáló kolostorba...

A nagy rumlit nemsokára felváltja a helyébe lépő megújulás szépsége, mely körül öleli a majd kegyhelyet.

A házhoz érve egy másik dimenzió küszöbére léptem. Időt és teret ugyan érzékelttem, mégis ég és föld között lebegtem. Belépve a házba hófehér vastag falak hűse simogatta bőrömet, kissé kopott, de csillogóra vikselt falépcső vezetett az emeletre. A nyitott szobaajtókon át, a zsalugáteres ablakokon beszökkenő napsugár-gyerekek kergetőztek a csillogó márvány járólapokon. Patika-rend mindenhol, a folyosó végén óriás pálma őrizte méltóságtejesen a tisztaság illatát.

A házgondnok mosolygós felesége, Szilvia fogadott, a szobámhoz vezetett. Amint beléptem a 11-es számú szobába, pár pillanatig meg sem tudtam szólalni, ilyen szépséget soha nem reméltem. Szilvia kedvesen felsorolta, mit, hol talállok, részletezte miért javasolta azt a szobát, de nézzek szét nyugodtan, ha másikat szeretnék, - ajánlotta, bőségesen választhatok, hiszen az egész házban rajtuk kívül egyedül leszek.

Abban a szent pillanatban ismét tanúságot kaptam, mennyire szeret engem az Isten. Minden vágyamat teljesítette, egyedül lehetek az Úr közelében. Erre vágytam, szeretet sátra alatt megpihenni, átgondolni az életem, hibáimat, mulasztásomat megbánni, élőkől, holtaktól bocsánatot kérni és megbocsájtani mindenkinek. Megtisztulni bűneimtől, lelkem gyolcsfehérbe öltöztetni. Már az első órában mennyi mindent megkaptam belőle, nemcsak a lelkemmel, szemmel is láthatóan szépségben. Örvendezett a lelkem, bíztam és gyógyulást reméltem. A szobában igényes intarziás bútorok, kecses lábú asztalkán az olvasólámpa szomszédságában Biblia. Minden megtalálható, melyre a lélek vágyik és szükségét érzi. Kiadós zuhany után lepihentem, pár pillanat múlva, imám közepette, pilláim elnehezedtek.

Furcsa álmom kerekedett: észveszejtő roppanással váltak semmivé óriássziklatömbök egy semmihez nem hasonlítható gyönyörű zene kíséretében, mely ébredésem után is a fülemben csengett. Különös álmomat az építkezés látványának, a nehéz gépek zajának tulajdonítottam, annak ellenére, hogy a szobában oly nagy volt a csend, hogy a nesz is elszégyellte volna magát. Az álombéli sziklatömböket az évek alatt felgyülemlett keserűség és bánat habarcsa kötötte össze, melyeket megroppantott a hit és az akarat, a mennyei zene talán az angyalok kórusa lehetett, mintegy előjelét adva a közeledő csodának.

Felöltöztem, vacsorámat fél hatra kértem. Esti misére készültem, minek előtte voltak feladataim. Szilvikének megemlítettem, szentelt vizet szeretnék haza vinni, de mivel a kút felújítás és áthelyezés miatt el volt zárva, rákérdeztem, hogyan oldhatnám meg? Megígérték mise után a templomból fogok kapni.

Vacsorához szépen megterített, egyszemélyes szervírozás várt rám az ebédlő nagy asztalának sarkán. Imával eltöltött várakozásom közben diszkrét matatást hallottam az ételkiadó ablak mögötti konyhából. Hamarosan megjelent egy

hölgy, kezében nagy tányéron három, emberes szelet grill csirke mellel, melyet saláta ágyra fektettek. Gusztusos, illatos és étvágygerjesztő fogás került elibém. A hölgy mosolygott, bemutatkozott. Többször leveleztünk egyeztetésünk során, így nem tűntünk teljesen ismeretlennek, egymásnak. Andrea tűzről pattant menyecske benyomását keltette bennem. Megbeszéltük a másnapi reggeli, ebéd, vacsora időpontját és a menüt. Jó étvágyat kívánva távozott. A házba ő szállítja, tálalja fel a rendeléseket. Minden nagyon finom volt, megvallom, annyira ízlett, hogy szokásomtól eltérően, túlettem magam, sajnáltam ott hagyni a felesleget. Éppen annyi időm maradt, hogy a Plébános Úrnak szánt ajándékkönyveket magamhoz vegyem, elindultam a templomba. Szilvikéék kikísértek, a kapuban vártunk egy-két percet a Plébános Úr érkezéséig. Bemutatkozásunkat pár rövid mondat követte, majd átadtam Antológiánkat a Tárogató Hangján baráti közösségünk nevében, és „A lélek húrja” c. kisregényemet. Zsolt Atya megígérte, hogy kiolvassa, majd a plébánia könyvtárában helyezi el az ajándékot.

A templomban való találkozásunk reményében elindultam Isten házába.

Miséig arra is volt időm, hogy küldetésem célját beteljesítsem. Igen csak meglepődtem, amint megláttam a templom belsejében, egy rejtett kis teremben, a két egymással szemben lévő széket – szinte családi hangulatban folyik a gyónásnak beillő lelki-gondozás. A fiatal Plébános Úr kristály tiszta tekintete, megnyugtató halk szava olyan erőt sugárzott, amire mindenkinek szüksége lenne ebben a rohanó világban. Egyetlen emberhez tudtam hasonlítani, a lelki vezetőmhöz, a vallásomtól eltérő református lelkipásztorhoz, vigasztalómhoz, segítómhöz.

A misét egy másik atya celebrálta, a Plébános Úrnál még vártak a sorban... Hétfő lévén nem voltunk sokan, azonban három áldott állapotban levő kismamát számoltam sebtében, egyikük pocakját elnézve, akár minden órás is lehetett. A párja volt a sorban az utolsó a Plébános Úrnál. Elég sokáig beszélgettek.

A mise végétével a Plébános Úr elvegyült közöttünk. Hozzám még egyszer odajött és ismételten megköszönte az ajándékot. Ígéretet tettem, ha a lélek és az Úr akarata megegyezik, akkor gyógyulásomról írok majd egy könyvet. „– Mi lesz a címe?” –érdeklődött.

„A lélek csendje, gyógyulásom története.” –válaszoltam a kérdésre.

Őszinte mosolyát elnézve éreztem, hisz benne. Megígértem, az első tiszteletpéldány az övé lesz.

Többedmagunkkal együtt léptünk ki a templom ajtaján.

Útközben a másnapi templomlátogatásomat terveztem.

Hazatérve esti ima előtt a Bibliát találomra megnyitottam: a 108. zsoltár tárult a szemem elé... „Isten jóságának háladatos elismerése és kegyelmének várása” - olvastam örömmel.

Mi ez, ha nem kegyelmi állapot?

A lélek csendje

Este elhatároztam, másnap születésnapom nagy részét Isten házában fogom tölteni. Boldog várakozással aludtam el, reggel még álmomra sem emlékeztem. Kiadós reggeli után a kegytárgyas bolthoz vezetett az utam, válogattam. Áldást kérve rájuk adom majd át családtagjaimnak, barátaimnak a „búcsúfiát”. Zarándoklatom nem titkolt célja segítségkérés betegségem gyógyulásának reményében, valamint bűneimért való vezeklés volt. Mindezt egy pillanatra sem felejtettem el.

A templomba lépve ismét megcsodáltam a főoltár ékességét a Mária szobrot, melynek csodatevő erőt tulajdonítanak. Ottlétem alatt arany sugaraival takarta be fáradt testemet és ragyogásával simogatta a lelkemet. Éreztem nem jöttem hiába, a remélt csodát itt megélem.

.-.-.-

„A kegyoszobrot a szatmári béke után Nesselrode Ferenc pécsi püspök adományozta az eredeti faszobor helyébe, ami sok hányadtatás után az eszéki ferencesek templomában áll.

1714-ben a pécsi zsinaton „Szűz Mária csodás szobrával és templomával” ékesített Gyűdöt emlegettek. Ez időtől kezdve írtak Mária jelenésekről és csodás gyógyulásokról. A Kápolna védőszentjéhez távoli vidékről egyre többen zarándokoltak.

„Mater Consolatrix afflictorum” (Vigasztalás Anyja a szorongattatásban, kétségbeesésben)”

Idézet: /Máriagyűdi ismertető füzet adatai nyomán/

.-.-.-

Nem tudom mennyi idő múlhatott el, nem mozdultam az oltár elől. Újaim között rég elfogytak a rózsafüzér szemei...

21-én délelőtt bejártam, újra megcsodáltam a templom minden zugát. Utolsó állomásként, a kijárat közelében, betértem Szűz Máriához. Tőlem jobbra pont olyan (ha nem azok?) kőtáblák terítették be a fal egy részét, olyanok, amelyeket utazásom előtt álmomban már láttam. Talán emlékeznek rá kedves barátaim, olvasóim, akkor leírtam az álmomat. Mindegyiken a köszönet és a hála betűi voltak róva.

Volt még feladatom. A kegytárgyakat megfürösztettem a szenteltvíztartóban, mielőtt Jézus lábaihoz helyeztem, a mellette lévő oltárnál gyertyát gyújtottam (sajnos csak elektromosra van lehetőség) és áldást kérve rájuk imádkoztam a megajándékozottakért.

Ezt követően elindultam a Zarándokházba, közeledett az ebédidő. Már is délutánra vágytam, hogy ismét a templom falai között lehessenek.

Asztali áldás után jól esett a finom zöldségleves, rántott hús vegyes körettel és a káposztasaláta. Már említettem Andrea igen csak emberes adagokat tesz a zarándok elé. Az egyik tenyérnyi szelet húst későbbre tartalékoltam. Szilvike felajánlotta, kora este, amikor a nap már hazahívja sugarait, szívesen elkísér, megmutatja a környéket.

A lélek csendje

Megköszöntem szívességét, bár szomorúan mondogattam, nem biztos, hogy képes leszek rá, régóta nem tudok gyalogolni, hosszabb távot megtenni. Földi angyalom gondoskodó kedvessége megerősített, sikerülni fog. Ennek reményében köszöntünk el egymástól. Ebéd után kicsit ledöltem erőt gyűjteni. Kora délután ismét a templom falai között találtam magam, még egyszer körbe jártam, mindenhol megálltam. Kedden nincs mise, így búcsúzni jöttem.

Az oltárhoz érve elkészöntem a Máriagyűdi búcsús ének szövegével:

*„ Isten hozzád szent Szűz, nekünk el kell menni,
Ütött már az óra, útra kell indulni.
Kesereg a szívünk, mert búcsút kell venni,
Drága szent képedtől, jaj meg kell válni.*

*Oh, mily nagy öröm minékünk itt lenni,
Gyűdi szép kegyes Szűz, benned gyönyörködni.
De már meg kell válni, könnyeink hullanak,
Az árvák, özvegyek velünk együtt sírnak.*

*Köszönjük Szűzanyánk nagy szeretettedet,
Ki megvigasztaltad szomorú szívünket,
Anyai áldással bocsáss el bennünket!
Jaj, mert nem tudhatjuk, láthatunk-e többet?*

*Elődbe borulunk, oh szép Szűz Mária,
A gyűdi templomnak ékes szép csillaga,
Te szent oltalmadba ajánljuk magunkat.
Oh, tárd ki felettünk, Anyánk karjaidat!”*

Idézetet: /Az éneket az ismertető füzet tartalmazza/

Pár perc csendelés után, visszafelé jövet, Jézus lába előtt (a „Kifosztottak” szobornál) köszönetet mondtam minden egyes pillanatért, melyet átéltem születésnap ajándékként...

Ekkor „érezve hallottam, hogy az Úr megszólított” de az is lehet, hogy hallani akartam és magamnak vizionáltam... amint gyógyulásomért könyörögtem sokadszorra, választ kaptam:

„- hiszen meggyógyultál!”

A kijáráshoz közeledve megálltam a tábláknál. – Az álombéli, mégis valóságos táblák előtt.

Visszatérve a házba átöltöztem, túrához alkalmas bő vászonnadrágba bújtam és kényelmes szandálba léptem.

A lélek csendje

Korai vacsorához készültem a hosszú út előtt. Az ebédlőbe érve Szilvia jelent meg kicsi üvegben egy szál piros rózsával és egy nagy könyvvel a kezében, „A PÉCSI SZÉKESEGYHÁZ” c. gyönyörű képes kiadvánnyal köszöntött fel születésnapomon. Teljesen elérzékenyültem, ekkora figyelmességet nem is reméltem. A könyv belső lapján az alábbi beírást találtam:

„Kedves Gizella!

*Fogadja tőlünk e könyvet
Találkozásunk és Születésnapja
Emlékéül*

Sok szeretettel

Kása Zoltán és Szilvia

Máriagyűd 2015. július 21”

Andrea is megérkezett, kérésemre a változás szerint összeállított finomsággal. Örömmel és boldogan falatoztam. Gondoltam, ez után tényleg jól fog tenni majd egy kis séta

Nemsokára elindultunk, miközben vitt a lábunk előre, beszélgettünk. A felújításnak köszönhetően a hegyi út egyik szakaszán már kőlépcső vezetett. Amint haladtunk felfelé, egyre jobban éreztem, fogy a levegő és nyirkos lett a testem. Kísérőm észrevehette rajtam a változást, egyre többször nyújtotta felém a kezét.

A Fájdalmas Szűz Anyához, a Pieta-hoz érve, újabb csodát éltem meg. Megértettem, nem hiába jöttem az Úrnak hívó szavára.

Ruhám a testemhez tapadt, hátamon végig csorgott a verejték, remegtek a lábaim, úgy álltam a Szűz Anya előtt, ki kezében tartja élettelen fiát...

Milyen semmiség az én fájdalmam az Övéhez képest? Elszégyelltem magam. Imádkozás után földi angyalom felvetette, menjünk tovább a Kereszthez, el kell olvasnom, mi van oda írva. Így lesz teljes a búcsúm. Úgy éreztem egy tapodtat, sem vagyok képes tovább menni, főleg nem felfelé, örülök, ha épségben lejutok... Gondolat-gombolyagomon már lefelé futottak a szálak, de amint meghallottam kísérőm biztatását, nem ellenkeztem tovább, elindultam utána a keskeny erdei ösvényen, gyökérlépcsőkön botladozva, néhol inkább csúszni lehetett rajtuk, mint megkapaszkodni. Ziháltam, megálltam, fulladoztam, kicsit megpihentem, majd meneteltünk tovább.

Minden lépés nehezemre esett, az út egyre meredekebbnek tűnt, újraélesztett szívem a torkomban dobogott. Az egyik kanyarban somszerű vörös bogyó kínálta magát, fanyarságát megkívántam. Egyikünk sem ismerte a fa termését,

nem mertem megkóstolni, azonban fáradt lábaimat megpihentettem a fa alatt. Hajam, testem, ruhám csurom latyak volt és úgy éreztem talpam égett a talaj. „Nincs már messzire, nem sokára feljutunk” - vigasztalt kísérőm kedvesen, miközben ismét megfogta a kezemet.

A kanyar végén végre felértünk, megálltunk egy fa előtt, melynek törzsére két tábla volt erősítve. Meghatottan olvastam a sorokat, mintha hozzám is szólna. Könnyeim a verejtékcseppekkel elegyedtek, végig csurogva az arcomon a szám sarkában eltűntek, sós ízűket a nyelvemen éreztem. Pár lépéssel arrébb a Keresztnél végre letettem a batyumat, mit egészen eddig a vállamon cipeltem. Megkönnyebbülve sóhajtottam fel. Ezután felemeltem és bemutattam az Úrnak a magammal hozott szeretteimet, családomat, barátaimat, a betegeket, szenvedőket, nélkülözőket. Áldást és segítséget kérve mindenkire és mindenre, ami fontos számomra: Szent Hazámra, népemre, nemzetemre. Hazánk és a Kárpát-medence minden jóakarátú vezetőjére, szolgálójára, nemzetépítőjére.

Isten tenyerén, ott fenn a Tenkes tetején, sebezhetetlenné válik az ember az ellenséggel és rosszakarattal szemben. Az aggodalmat és kétséget hátam mögött hagytam, - amitől tegnap halni készültem, mára halhatatlanná váltam. A megpróbáltatások arra jók, hogy megtanuljuk az Úr segítségével, hittel és reménnyel hogyan építhetjük újra önmagunkat és az életünket. Beláttam, a félelem a pipogyák tarisznyájába való, akit az Úr szólít meg, annak Istenbe vetett hite és bizalma az útítársa! Nekem az Úr utat mutatott, küldött egy angyalt asszony képében, aki rávezetett, hogyan győzzem le a lehetetlent ott fent a Kereszt alatt a Tenkes tetején.

A Nap már elkészönt, Holdanyó ezüstös szürkebársonyán sorban kigyúltak a csillagok, szűrt fényükben indultunk lefelé a hegyről. Nehezen vettem a kanyarokat, az avarszőnyeg alatti gyökereken többször megbillentem. Egy két helyen, a keskeny ösvényen megdöbbenve vettem észre, alig 30 centire tőlem, szakadék tátong fákkal, bokrokkal benőve a mélyben. Mezsgyén jártunk

Így érkeztünk el a következő állomásra, a szépséges „Magyarok Nagyasszonyához”. Neki szánt ajándékomat, a hosszú rózsafüzéremet a kezére tettem, miközben arra kértem, tekintsen le ránk, tárja ki karját Szent Hazánk-, nemzetünk fölé, ne engedje elveszni, tartsa meg kereszténynek mindörökre!

Innen ismét szilárd út és kőlépcsők vezettek lefelé, megkönnyítve a hátralévő utat. A temető alatt a Kálváriánál még időztünk egy kicsit. Nem messze onnan az új szabadtéri oltár befejezés előtti állapotában pompázott előttünk. A ház közelébe érve vettem csak észre, megérkezésemkor dombnak tűnő emelkedésen, hófehér márványnak tűnő lépcsősor kínálja magát a felfelé igyekvőknek.

Szűz Mária elől is eltűntek az építkezési kellékek, törmelékek és a vastalicska, teljes szépségében pompázva láthatjuk viszont a megújult szobrot.

Szállásomon, a szobában lerogytam a tükör előtti padra egy hangyányit megpihenni.

Lemosva magamról a verejtékre tapadt út porát korán lefeküdtem. Egy-két óra múlva felkeltem és olvasni kezdtem, aminek során egy újabb csodára leltem.

„Születésem évében hirdetett Mária-évet Mindszenty József bíboros-hercegprímás, ez óriási hatással bírt a Máriagyűd-i kegyhelyre, a következő év júniusában ünnepelte a templom 800 éves fennállását. Az ünnepségen részt vett Mindszenty bíboros, ennek hírére közel százötvenezer zarándok érkezett a kegyhelyre.”

/Máriagyűdi ismertető füzet nyomán/

Nem sokkal később elpilledtem, imádkozás közben észre sem vettem az álomport a szemeimen.

Reggel kipihenten ébredtem. Este mindent előkészítettem az induláshoz. Kiadós reggelimből az útra is jutott bőven. Kása úr, a ház gondnoka a megbeszélrt időben várt rám, hogy a buszmegállóba levigyen. Elkészöntem a kedves családtól, akik cselekvő szeretetükkel, gondoskodásukkal bizonyították keresztény értékrendjüket, mely örök hálára kötelez.

A megálló üvegfalait a napsugarak szinte felperzselték. Jól öltözött férfi közeledett felém, szemével pásztázta a környéket. Mögöttem lévő padra tette le vélhetően aktákkal megpakolt keskeny diplomatáskáját, majd elindult a szembe lévő játszótér felé. Üres sörös dobozokat szedegetett fel a földről és a szemetesbe dobta, majd helyszíni szemlét tartott egy letört padnál és körbe járta a teret. Amint rövid körútjáról visszatért megszólítottam, a felől érdeklődtem, tudja-e, hogy a Pécsi megállóban hányas állomásra szokott beállni a járat. Készségesen válaszolt, a 15 vagy 16-os valamelyikébe. Az információ rendkívül fontos volt számomra, mivel átszállásra mindössze 8 perc állt rendelkezésemre.

A férfi nem jött velünk, valószínű másik buszra várt. Nem sokan utaztunk. Második, vagy harmadik megállóban középkorú pár szállt fel. A férfi helyet foglalt, a hölgy megállt a sofőr mellett. Egész úton láthatóan jókat beszélgettek. A megállók kijelzőit olvasva és az órát figyelve aggódni kezdtem... A városban mindahány lámpához értünk, piros jelzést kaptunk. A temető mellett jártunk, amikor idő szerint már a pályaudvaron kellett volna lennünk. Szerencsére a hátralévő megállókban sem felszálló, sem leszálló nem volt, így sikerült 3 perc késéssel beérni. Furcsa látványt nyújthattam, - amint egy öregasszony futólépésben húzza maga után görgős bőröndjét a szemközti megállót megcélozva. Mindössze két percem maradt az indulásig.

A csomagot elhelyeztem a busz gyomrába, ahogy felszálltam, azonnal indultunk. A légkondíció jól működött. Itt is kevesen voltunk. Elővettem a szemüvegemet és olvasni kezdtem. Fogyott az út alattunk, Nagykanizsára pontosan érkeztünk. Amint befordult a járat, Apuskát pillantottam meg a pályaudvaron.

Pár perc múlva haza értünk. Fájó szívvel vettem tudomásul, hiányomnak semmi nyomát nem tapasztaltam Maxi kutyánknál. Lustán ásítózott, elmaradt a nagy öröm, ugrálás, ami a falkavezérnek megjárt.

Finom ebédet kaptam, azt, amit még én készítettem az utazásom előtt olyan szándékkal, hogy legyen főtt étel az otthon maradottaknak. Szinte érintetlenül találtam meg nagy részét a hűtőben. A párom kijelentette, nem volt étvágya, hiányoztam. Ámbár az is hozzájárulhatott a dologhoz, nem volt kedve elővenni, melegíteni, az ételek elfogyasztása után mosogatni.

Étkezés után sokáig ültünk az asztalnál, csak meséltem, meséltem a csodákról, melyeket megéltem.

Otthon voltam, sorsommal megbékéltem, élveztem a hitemben megélt Isteni kegyelmet. Lelkem a tökéletes harmónia ölelésében, testem a remény pamlagán az Úr lába előtt pihent, arra várva, hogy gyógyító szeretetével betakarja, és megújuló erővel töltse fel.

Betegség kellett ahhoz, hogy végig járjam azt az utat, melynek végén megtisztulva az Úrhoz értem.

. - . - . - .

Egy hét múlva...

Barátaimhoz írt nyílt levelem

Drága Barátaim!

Hálás szívvel köszönöm imáitokat, melyet az Úr meghallgatott.

Melyről immár bizonytságot kaptunk. Megvolt az első MR vizsgálat. Hálásan köszönöm az én kis pót-unokámnak Nikikének a sok segítséget, szeretetet, gondoskodást. Minden rendben, a leletem negatív, daganatnak nincs nyoma. Vár még rám egy vizsgálat (mellkas). Amennyiben ott sem találnak semmit, elmondhatjuk, az Úr megajándékozott zarándok utamon a gyógyítás csodájával. Többen óvtak, ne éljem magam bele a csodavárásban, nehogy csalódással még nagyobb fájdalmat okozzak magamnak. Soha semmiben nem voltam annyira biztos, mint abban, hogy Máriagyúdon az Úr nem csak meghallgatott, megszólított, hanem meg is gyógyított!

Köszönöm Uram, ígérem, méltó leszek rá!

Elérkezett az utolsó vizsgálat napja

Isten kegyelmét megélve és hálával telten megköszönve, a képalkotó diagnosztikai leletek alapján bizonytságot szerezve, az Úr meghallgatta kérésemet, és ahogyan azt máriagyúdi "találkozásunkkor" megígérte, - meggyógyított. Immár életem során másodszor élhettem át végtelen szeretetét, amellyel egyszer az újraélesztésem alkalmával már megajándékozott. Azoknak, akik nem hisznek az ilyen gyógyulásokban, álljon előttük mindenkor az én példám. Tiszta szívvel, erős hittel kell bízni, szeretni, remélni, - alázatosan tudni kell bocsánatot kérni és megbocsájtani. Amikor az Úr meghallja bűneink és mulasztásaink miatti őszinte bűnbánatunkat, nem csak megbocsátja azokat, hanem meg is jutalmazza őszinteségünket!

Bíztatok mindenkit, szükség esetén forduljanak hozzá, merjenek kérni. Ha elég erős hozzá a hitük és őszinte a szavuk, kérésük mindenkor meghallgatásra talál. Ezúton mondok köszönetet minden értem szóló imáért, a felém áradó szeretetért és barátságért, melytől erősödik a lelkem és épül a testem.

Nagykanizsa 2015.

Álljon itt végül egy régebbi írásom, mely ma is időszerű...

„Miért jó kereszténynek lenni?”

Kérdezte tőlem egy tanítványom pár évvel ezelőtt. Akkor megdöbbsentem. Nem a kérdésen, hanem azon, hogy van még fiatal, akit foglalkoztat ez a kérdés.

Válaszom, akkor így hangozhatott, és ma is - évekkel később - ugyanígy válaszolnám meg.

Kereszténynek lenni állapot, családból hozott vagy tanult minta, oly mindegy, mert egész életre szóló értékkel ruházza fel az embert. Szellem a lélekben lakozik, de kihat az anyagra, a testre, megtanít az alázatra, szeretetre, egyszerűen - emberré válni. Szeretni, bántani, bocsánatot kérni és megbocsájtani. Senki ne gondolja, hogy a keresztény ember büntelen. Istentől mindenki szabad akaratot kapott, de a keresztény ember soha nem vezethet, csak utat mutat. Nem szabja meg, hogy kövesd az általa mutatott irányt. Magad választod meg, merre indulsz, hol kötsz ki. Ha eltévedsz, vagy eleve rossz utat választottál, nem büntet, megbocsát és visszavezet, mert szeret, és a szeretet mindent legyőz! Mindig erőt meríthetsz belőle és újra kezdhetsz.

Megfigyeltétek, a hívő ember hogyan viselkedik, ha baj éri? Istenhez fordul, megnyugvást, erőt tőle kér és remél, és ezt többnyire meg is kapja. Nem roppan össze keresztje súlya alatt, tudja, csakis olyan nehéz lehet annak terhe, amennyit elbír. Ahogy halad előre, mindig kevesebb lesz belőle, és egyszer csak le tudja tenni.

A keresztény embernek van gyökere, hazája, nemzete. Nem kallódik el soha, bárhova viszi a sorsa, haza gondol, népét nemzetét soha meg nem tagadja, mert Isten szavát mindenhol meghallja!

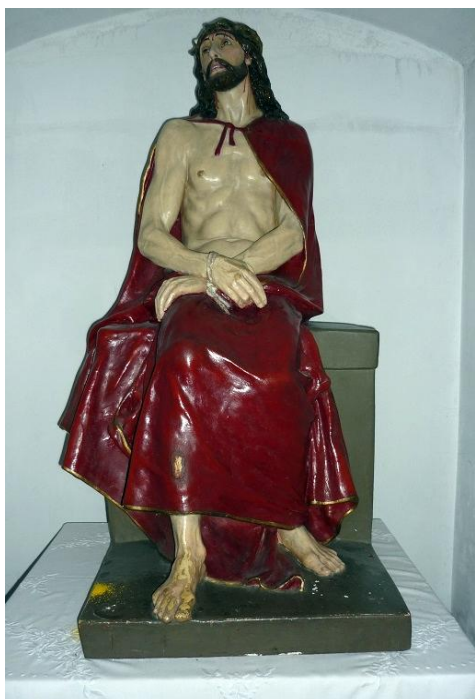




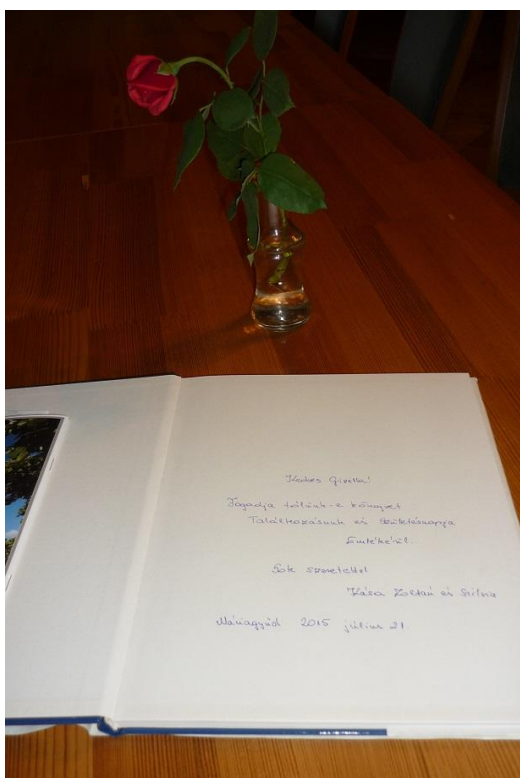
A lélek csendje



A lélek csendje



A lélek csendje



Vágy utca

1997-t mutatott a naptár, amikor ez az iromány megszületett. Mindenekelőtt leszögezem szereplői fiktiivék, ámbár akár valóság is lehetnének, hiszen minden adott volt hozzá abban az időben. Amennyiben valaki még így is magára ismerne csak és kizárólag a véletlen műve lehet.

Egy kisváros sokadik kerületében található egy kör alakú utca, melynek közepén, kör alakú tóban, békaszerenádiban gyönyörködhetnek a félkör alakban épített házak lakói ablakaiban könyökölve. A tóhoz járnak a környék gyerekei pecázni, állítólag él benne egy aranyhal, azt tartják róla, hogy aki azt kifogja nagy ember lesz belőle. Miniszter vagy sztár manöken ki tudja? Partját körbe üli naponta a gyereksereg várva a nagy szerencsét. Érdekes emberek lakják a házakat, van közöttük, postás, portás, tanár, orvos, jogász, masször, nyugdíjas és rokkant, no meg itt lakik az egykori vérbíró unokája, és az öreg forradalmár. Nem soroltam fel mindenkit, úgyis megismerjük őket, szépen sorban sorsukkal, örömmükkel, bánatukkal egyaránt hamarosan. A lakások zsebkendőnyi garzontól, kettő plusz kettésig terjednek. Hungarocellben csomagolt a ház egyik fele panelprogram keretében, a másik omladozófélben pompázik, így az utcaképe is kettéválasztódik. Laknak itt, boldogok és boldogtalanok, szegények és magukat gazdagnak tartók, mert ugye tudjuk a valódi gazdagok legalább jó hírű lakó parkban, ha nem a luxus negyedben élik a mindennapjaikat. Valamikor orosz katonatemető volt a Vágy utca helyén, ezért a környékben szellemvárosnak nevezték el, melyet állítólag szellemjárások is bizonyítanak. A temető felszámolása után takarékosági szempontokat vettek figyelembe, nem kellett a területért kárpótlást fizetni a kitelepítetteknek. Nagy ott a sürgésforgás, néhanapján mentő és rendőrautó szirénája hasítja ketté az utca csendjét, főleg akkor, mikor Borvirág Gabi félholtra veri éppen soros élettársát, vagy hazaszökik futtatóitól a züllött Lidi. A szépszámú kigyúrt alakokat, akik a szökött zsákmány után futnak, csak a rendőrautó hangja riasztja el a környékről. Szegény lány beteg, sokat köhög, láncdohányos, de az alkohol sem kímélte máját és agyát, ez bizony meg is látszik rajta. Hosszú ideig az időjárás viszontagságainak kitéve, rőtta az útszéleket, integetve autósoknak felkínálva báját.

A harmadikról minden reggel harangszóra, elindul két öreg kézen fogva. Döme a kocsmába, Rozika a templomba veszi az irányt. Ilyenkor még szent a béke. Estére már csak akkor van egyetértés közöttük, amikor feljelentő leveleiket fogalmazzák. Megszokták, több évtizedes együttélésük örömeire, ezért aztán a világért sem hagynának fel vele.

A földszinti lakások alatt garázsok vannak. Van itt Trabant és Volvo egyaránt, tarka világ ez kérem szépen. A legfontosabbat még nem említettem. A becsomagolt részben laknak, az átmenetileg belvárosi reprezentatív lakásukat elhagyni kényszerültek a felújítások idejére. A lerobbant szektorban úgy szólván őslakók tanyáznak.

Az a hír járja erre felé, hamarosan felújítják azt is, csak megvárják, míg a régi orosz laktanyát lakhatóvá varázsolják. Néhányan a kósza hír hatására már dobozolnak, mert ugye kinek nem jönne jól az olcsóbb lakbér ilyen nehéz időkben. Sok itt a tartozás, kicsit még halmozni hagyják, aztán már megy minden, mit a karikacsapás, nem lesz ellenállás, költöznek szépen tovább. Hogy kerülök én ebbe a képbe, azt is megsúgom, hogy ne maradjon titok. Barátnőmnek egy gyenge pillanatban könnyelmű ígéretet tettem, ha majd a nyugdíja mellett munkát vállal, segítségére leszek. Most jött el ennek az ideje, hogy teljesítsem az ígéretem. A minap kifizetetlen csekkje arra késztette, vállalja el a ház képviselőtét, így én is osztok, szorzok vele, no meg ismerkedem a sorsokkal, és hozom majd az életképeket.

*

A novemberi hajnal jégvirágcsokrot lehelt az ablakokra a tavat jégvártyával vont be. Ezen a reggelen ponyvás kocsí érkezett a megroggyant lépcsőházhoz, a vezetőfülkéjében ásító ember várakozott. Nem sokkal később jól öltözött hivatalnokok két rakodóval jelentek meg a feljárónál, hozzájuk csatlakozott még két rendőr, a team együtt trappolt fel a kopott lépcsőn. Amint a teherautó vezetője a ponyvákat felemelte kivillant az üres plató.

Félóra telhetett el, a nyitott ablakon keresztül megkezdtek a kilakoltatást. Kisebb bútordarabokat, zsákokat, edényeket, dobáltak le, nőtt a kupac. Egyre többen jelentek meg a zajra. Volt, aki csípős megjegyzést tett a kilakoltatottakra, de olyan is akadt, aki azokat szidta, akik, ebbe a helyzetbe sodorták a családot. A kiürítendő lakást, ketten lakták. Egy negyven körüli férfi iskolás fiával. Csendes embereknek ismerték őket, mindenkit udvariasan köszöntöttek, de senkivel nem voltak beszédes viszonyban. Ez lehetett az oka, hogy senki nem sejthette mekkora baj van körülöttük. A hivatalnok elszólásából arra következtettek, hogy villanyt és gázt régen kikapcsolták, csak a központi fűtés nyújtott meleg hajlékot a lakóknak. A műveletnél egyikük sem volt otthon. Amikor az kisfiú tankönyvei repültek az ablakon, egy idősebb hölgy kifakadt és követelte, azonnal fejezzék be embertelen tevékenységüket. Kérte, adják oda neki a gyerek a tankönyveit, amire szüksége van a semmiről nem tehető gyereknek. Az egyik rendőr megsajnálta, s egy kupacba szedte a maradékot majd átadta a könyveket, alá kellett írni egy nyilatkozatot, amivel a hölgy igazolta, átvette megőrzésre. Érdekes világban élünk, a kidobott tárgyakat senki nem vette leltárba, csak a tankönyveket. Az asszony aláírta az elébe tolt papírt, könnyekkel szemében elindult lefelé a lépcsőn. Alig egy óra múlva lakásán, három szomszédasszonnyal tanácskoztak. Nagy elhatározás született.

Amennyiben nincs hova mennie a két embernek, a gyereket ideiglenesen, elvállalják. Megfér bármelyiküknél pár hétig, jut neki egy tányér étel, és vetett ágy.

Délre üres lett a lakás. A férfi három óra körül megállt a lepecsételt ajtónál. Nem értette mi történt. A szomszédja az öregasszonyhoz irányította, elmondta a gyerek könyveit is ott találja. Leballagott, lehajtott fejjel kopogott az ajtón. Nem csengetett, talán reflexszerűen cselekedett, amióta nem volt áram a lakásban, maguk is így jelezték jöttüket. Kapott egy tál meleg ételt, majd megtörtén mesélni kezdett. A felesége pár éve elhagyta, nagy adósságot hagyott maga után, nem tudott törleszteni, minimálbéréből a rezsit sem tudta fizetni, az adóssága nőtt, jöttek a felszólító levelek, az utóbbi időben felbontatlanul dobta ki a szemébe, így történhetett meg, hogy értesült a kilakoltatásukról.

Nincs hova menniük, rokonok az ország másik végében élnek, nem tudja mi lesz velük. Ha nem lesz honnan munkába járni, munkája sem lesz, az utca marad számukra.

Az asszonyt zavarta a férfi felelőtlensége a kialakult helyzetükért, a felbontatlan levelekért, de nem szólt semmit. Ebben a helyzetben nem tanács osztogatására, hanem segítségre van szükségük.

Felajánlotta, a fiút hárman felváltva ellátják, amíg nem találnak elfogadható albérletet, számára kitakarítják az egyik kamrát, ami valamikor kerékpártároló volt, megkapja a virágos garázsolt kulcsát, ott vizesblokk is van, dolgát végezni bejárhat, nem kell messzire menni. Fürödni, borotválkozni beengedik hozzájuk, a ruháját kimossák, kivasalják.

Nem sokára a gyerek is megérkezett, levetette széllelbélelt felöltőjét, jóízűen elfogyasztotta az elébe tett ebédet, nem értette mi történik körülötte. A férfi sokáig beszélgetett gyermekével, majd elkészönt. A fiú kipakolta könyveit, hozzáfogott az olvasáshoz, szemébe végtelen szomorúság költözött, megértette véget értek számára a tarka-szárnyú pillangókat kergető gyermekálmok.

Az asszonyok levonultak az alagsorban, tiszta szőnyeget terítettek a betonra, hófehér függönyt akasztottak a kicsi ablakra, a férfiak egy kanapét szorítottak a sarokba, elébe kicsi asztalkát és egy széket helyeztek. Mire a férfi visszatért, elfoglalhatta pár négyzetméteres menedékét. Két kezébe temette arcát, megbicsaklott sorsa, elsatnyult lelke könnyeket csalt szemébe. Ezen az estén a gyerek egyedül aludt el ismeretlen helyen, tiszta ágyban, jóllakottan, az apa átmeneti szállásán lent az alagsorban. Valószínű, mindketten egy olyan otthonról álmodtak, ahol együtt vannak újra, meleg van, villannyal világítanak, terített asztalnál ülnek egy boldogabb világban.

A Vágó utcában búcsúvacsora készült, sült, főzött a három család. Tarisznyát varrtak a fiúnak, és az édesapjának, bele pogácsát sütöttek, nem hamuba sültet, hanem tőpörtyűset. Eltelt három hónap, új fejezet kezdődött a kilakoltak életében. A városmelletti településen kaptak elfogadható áron albérletet. A fiú onnan járt iskolába. Jó időben biciklivel, rossz időben gyalog, csak télen váltottak bérletet. Így teltek az évek.

Amikor az általános iskolát befejezte, azonnal jelentkezett a MELÓ-DIÁK-nál. Újságot hordott, bevásárolt, lépcsőházat takarított. Egyre többet dolgozott, mert szükség volt minden fillérre. Sajátmagát gyerekként látta el. Vasárnaponként szívesen látott vendégként, ebédmeghívása volt a Vágy utcába. Egyik vasárnap elmesélte, édesapja eljár a szomszéddal a közeli kocsmába, ahol nyerő automatán játszanak, inni most sem iszik, de a fizetését napokon belül eljátssza, már csak az ő pénzéből élnek. Szeretne eljönni otthonról, de nincs hova, mert bármennyit dolgozik, minden pénzét elveszi az édesapja. A három jótevő egyike felajánlotta, jelképes összegért kiadja neki a kisszobát. Mostanában sokat betegeskedik, neki is jó, ha lesz valaki a lakásban, szükség esetén hoz egy kiló kenyeret a boltból. Így is történt. Éldegéltek szépen, csendben, békességben ketten, mint egy család. Néha megjelent az apa, ilyenkor pénzt kért a fiától, a fiú adott neki, ha volt miből. Egyik este megjelent az asszony lánya, aki rokkantnyugdíjas volt és rengeteg tartozást halmozott fel, őt is a kilakoltatás veszélyeztette. Úgy tudta elkerülni azt a borzalmat, hogy a főbérletét elcserélte, nyugdíjasházi lakásra, a cserepartner kifizette a tartozást. Volt ennek az asszonynak egy fia, akit nem vihetett magával, így a nagymamához költözött. Kellett a kisszoba az unokának, a befogadottnak menni kellett, nagyon sajnálták, de a kicsi lakásban nem volt több hely.

Az unoka költözött a kisszobába. A beteg asszony sokat gondolt a szorgalmas, fiatal, segítőkész albérlőjére, akire bármikor számíthatott. Régen nem halott a fiúról, aki nagyon nehéz szívvel ment el, mert Vágy utcába talált magának családot, barátokat, és innen is menni kellett neki újra. Nagyon gyorsan felnőtté vált, soha nem kellett költeni, munkába mindig pontosan érkezett. Egyszerű és becsületes ember lett belőle. Egy lakótelepen talált albérletet. A főbérlő fiatal elvált asszony volt, aki gyönyörű kislányával élt együtt. Tetszett neki a szorgalmas fiú, látta megbízhatóságát, a kislány is megszerette az idegent. Egyre több időt töltöttek együtt, aztán szerelem lett az egymásra talátságból. Nem is oly régen ellátogatottak a Vágy utcába, hárman jöttek, esküvői meghívót hoztak, sietniük kell, mert köröz a gólya felettük. Hamarosan megérkezik a pocaklakó, nemsokára költözik a család egy nagyobb lakásba, a Rév utcába.

Reggel óta nagy a készülődés a Rév utcában. Apró legényke ismerkedik az egyensúlyozás művészetével, de még sokszor popsira esik. A kandalló kellemes melegénél üldögél a nagyapó, nézi unokáját, amint a kicsi emberke járni tanul. Nagymesternek nevezte el őt, az ősz szakállú apóka, hogy miért azt hiszem, kitaláljátok. Történt ugyanis, hogy ez a kis legényke lett a tanítója az öregnek. Amikor megszületett a nagyapa első találkozásukkor igen csak toporgott, nem sokáig gyönyörködött unokájában, mert várta a cimbora a kocsmában, így is későn érkezett. Meglátta a barátját kedvenc gépénél, nagyon dühös lett. Nem szerette, ha más kísérti a szerencsét a gépnél. Nem kellett sokáig zsörtölődni, mert hamar elfogyott a barát pénze, ezután ő következhetett. Mikor már neki

sem, maradt egy fillérje sem a zsebében, elindultak hazafelé, abban a reményben, hogy holnap ismét megpróbálják...

Ezen az estén váratlan látogatója érkezett, a Lelkiismeret. Nem voltak nagy barátok, ezért az öröm is elmaradt. Mindig félt a találkozástól. Nem tehetett mást, a feltett kérdésekre válaszolni kellett. Ültek ott csendben, majd a Lelkiismeret megkérdezte, milyen az unokád? Hát..., hümmögött, de válaszolt, olyan kicsike. Minden gyerek kicsike, de milyen a szeme, kire hasonlít? Most szégyellte el először magát, mert meg sem nézte, annyira sietett a kocsmába. Aztán mit vittél a menyednek? Ugyan mit vitt volna, volt egy ezrese, abból játszani sem lehet sokáig, nem hogy még ajándékot venni.

Ekkor hallotta a Lelkiismeret gúnyos kacagását, meg sem érdemled, hogy az a kis emberke egyszer nagyapának szólítson, vagy a menyed egy tányér ételt tegyen eléd, ha beteg leszel. No, ez hatott, mert az utóbbi időben reggel sokszor arra ébredt, hogy szakadt a víz róla, és nehezen kapott levegőt. Most először elgondolkodott, az is lehet, hogy máris beteg. Megijedt, tényleg mi lesz vele? Annyira elszigetelte magát a fiától, most is másodszori felszólításra ment be a klinikára megnézni az unokáját. A fia sokszor hívta vasárnap ebédre, de minek ment volna, ha elmegy vinni, kell a kislánynak csokoládét, és azt drágának találta. Spórolt nagyon, hogy játszani tudjon, bízott a szerencséjében, hogy egyszer majd sokat nyer. Az éjszaka sem hozott álmot a szemére, a Lelkiismeret éjszakára is vendége maradt. Feltett még egy kérdést, mi lenne, ha lerombolnád a múltat és építenél egy szebb jövőt. A Te időben már gyorsan fogynak a napok, ha most nem kapaszkodsz meg, később nem marad miben. Ezek az utolsó szavak ismétlődtek, zakatoltak a fülébe, amikor egy csodálatos zöld rétre érkezett, álmomanók kergetőztek a virágok között. Közöttük egy apró kis emberke, szőke fürtökkel, csillogó kékszemével nézte a manók fogócskáját. A kisfiú pont olyan volt, mint a fia pici korában. Egyszer csak azt vette észre, hogy a kisgyerek kitárt karokkal futott felé, amikor odaért átölelte a térdét, és azt mondta, nagyapa, Te olyan jó vagy, szeretlek! Ekkor könnypatakok indult el, fáradt arcán, a barázdákban végig folyt ősz szakállára. Letérdelt a gyerek elé, átölelte, és azt mondta, én is szeretlek. Reggel az öreg vekker ébresztette, amint a tükörbe nézett, csodálkozott, mintha megfiatalodott volna, ezen a reggelen nem is köhögött, nehéz légzése is elmaradt. Egyre csak az éjszakai álmok járt az eszében.

Lepörgött előtte az elmúlt tízen négy év. Egyik este, felesége bejelentette elköltözik, elviszi a kisebb gyereket, a nagyobbát ott hagyja, így nem kell senkinek gyerektartást fizetni. Ez akkortájt történt, amikor megtudta a feleségének szeretője van. Átjárt alkalmanként a belvárosi játékterembe egyik kollégájával, de nem töltött ott sok időt. A pénzes boríték ugyan apadt, fizetéskor az adósságot ki kellett fizetni.

Nem rendeztek jelenetet. Elváltak. A lejtő egyre csúszósabb lett számára, nem volt megállás. Az asszony is kéregetett pénzt a rokonoktól, az adósságát ráhagyta az elhagyottra. Nőttek a felhők a fejük fölött, aztán jött a kilakoltatás

vihara. A sorsfilm egészen az unoka születéséig kockákként futott. Belehasított a szívébe a fájdalom, amikor felelőtlenségét felismerte. Nagy elhatározásra jutott, megváltozik. Hol kezdi el, még nem tudta, de a reggeli cigaretta elmaradt. Szomjas volt, feltett egy fazekat, teát főzött, és szőni kezdte a jövő terveit. Nem megy le délután a kocsmába, helyette bemegy a klinikára, megnézi az unokáját. Egész nap a babára gondolt. Kollégáinak mesélt a csecsemőről. Az álombeli kékszemekről.

Munkaidő végén, rendbe hozta magát és elindult a klinika felé. Amikor meglátta a csillogó kék szemeket, megcsípte a karját, álmában látta a gyönyörű szemeket, egy apró kéz nyúlt felé. Csak állt, a könnypatak éppen azokon a barázdákon futott végig a szakállán, mint az elmúlt éjszaka. Nézte a csöppséget, szeretne volna kézbe venni, megölelni. Szükségét érezte, hogy kimondja... nem sokkal később, hallotta saját hangján: „szeretlek”.

Látta menyé megdöbbszent arcát és mosolyát, tisztén hallotta, válaszában: „biztosan ő is szeretni fog, ha sokat lát majd téged.” Tehát mehet, várják akkor is, ha nem érdemli meg. Milyen jók hozzá, majd megmutatja, hogy méltó lesz a megelőlegezett bizalomra. Fia még a kórteremben érte, meg is lepődött, hiszen előzőnap oly sietős volt az útja. Arra, pedig egyáltalán nem számított, hogy most itt találja. Együtt indultak el a klinikáról, útközben az apa elmesélte találkozását a Lelkiismerettel, vázolta a tervét, ígérte megváltozik, büszkén újságolta el még nem gyújtott rá, egy kisgyerekhez csak nem mehet bagószagúan. Mikor kimondta maga is meglepődött, nem emlékezett erre a gondolatra, talán a Lelkiismeret súgott, elmosolyogta magát.

- Apa gyere fel, van egy kis töltött káposztám, megesszük. – szól hozzá kedvesem.

A kislánynak megfőzték kedvencét, a tejberizst, jól megszórták csoki darával. Ellátták, majd lefektették. Az öreg leült a kiságy mellé és mesélni kezdett, amikor szemecskéje becsukódott felállt, kiment a konyhába, hol a fia mosogatta az edényeket. Sokáig beszélgettek. Ott maradt éjszakára, reggel onnan ment dolgozni.

Egy hét múlva együtt vásároltak a piacon, a kocsmába nem ment többé, álmában néha kattogtatta a játékgépet az utolsó fillérig. Később ezek az álmok is elmaradtak.

Kis unokája szőke fürtjei göndörödtek, egyre jobban hasonlított az álommanók közötti kisgyerekekre, aki kitárt karral futott feléje. Teltek a hónapok. Sok időt töltött a gyerekekkel. Újra barátokra lelt, már szívesen látja vendégül, ha megérkezik a Lelkiismeret. Beköltözött ő is a Rév utcába, egy kis garzont vett magának, a részlet kifizetése után marad pénze a gyerekeknek csokoládéra is. A Nagymester megtanította a nagypapát emberként élni, büszke is az öreg, a fiatal mesterére.

A Rév utcába új szomszéd költözött, most ismerkednek vele, úgy hívják, hogy Boldogság.

Vágy utca 2. rész

A Vágy utcába nagy ponyvás kamion gurult be. Óvatosan kellett az óriási kerekeknek araszolni, a keskeny úton. Az autó megállt a ház előtt, elkezdődött a pakolás. Új lakó érkezett. Az ablakokban, elhúzott függönyök mögött, megjelentek a fejek. Lesték, mi kerül le az autóról, közben találgatták, vajon ki lesz az új szomszédjuk. Az ingóságokból megállapították, tehetős ember lehet, akivel ezután egy házban élnek. Az első emeleti lakásba kerültek fel a platóról a bútorok. Csinos fiatal nő dirigálta a rakodást. Szemmel látható volt, ahogyan a kigyúrt legények készségesen teljesítették a parancsát. Lassan kiürült az autó raktere, és helyükre kerültek a tárgyak. Estefelé zene és kacagás hallatszott a lépcsőházban, ünnepeltek. Hajnal felé távozott a vidám társaság. Lett is ebből másnapra susmus, még meg sem melegedett a fiatalasszony, vagy lány máris bulizik, hajnali vihogással verik fel a házat.

Egész napra jutott téma a kényszerpihenőjüket otthontöltőknek. Egy-két fiatal nőt irritált az új lakó rendezettsége, látható jóléte, az idősebbeket a szép régi faragott bútor, az intrikákat, pedig a mulatozás. Egy idősödő asszony leste, mikor találkozhat a lépcsőházban az új lakóval, hogy mielőbb bemutatkozhasson. Minden lakó vele találkozik először. Udvariasan oda ment, bemutatkozott, és közölte, ő volt itt az első beköltöző. Annak ellenére, hogy ez a ház ma már "átmeneti" lett, vannak egy emeletnyien, akik nem mennek sehova, ők az őslakók.

Ez követően kért egy kis pénzt, természetesen kölcsön. Ki merne ellenállni egy „őslakó” kérésének. Mindenki belesétált a csapdába, ez történt Tündével is, nem volt óvatos, rögtön adott háromezer forintot holnap utánig, azért addig, mert Juli azt mondta, akkor kap pénzt és lehozza. Tehát az első ismeretség megkötött.

Tündének tetszett az utca, főleg a tó, partján a sok gyerekekkel. Mindig lassította lépteit, mikor befordult az utcába.

Nem járt kocsival munkába, szeretett sétálni, emberekkel találkozni. Pszichológus, munkahelyi ártalom ez nála. Érdekelték a sorsok, emberek, főleg a gyerekek, a majdani felnőttek. Azt tartotta, gyermekkorban dől el az ember sorsa, hitt a szülői minta fontosságában, a szerepek egészséges megélésében.

Tünde a középső lakásban lakott, jobbról egy mérnök az édesanyjával, balról Edit, az elvált asszony soros barátjával és a kisfiával. Nem igen találkoztak, mindenki más időben járt dolgozni és haza. Ha véletlenül együtt nyílt ki két ajtó, akkor az egyik megvárta még elmegy a másik, csak azután lépett ki. Érdekes elszigetelődés ez a mai világban, nem szívesen találkoznak az emberek a szomszédokkal, így nem kell ismerkedni, beszélni, szükség esetén segíteni. Mindenki éli a maga életét, kicsi odújába behúzódva.

Teltek a hetek. A beköltözés óta nem volt buli Tündénél, aki elment az ajtója előtt kellemes zenefoszlányokat, pánsíp dallamát hallhatta. Furcsállották, hogy minden este, azonos időben világosság gyűlt a szobáiba, szinte óramű

pontossággal. Megszűnt a susmus, amikor a fiatal postás érdeklődött Baráth Tünde pszichológus iránt. Nem volt a postaládára kiírva a neve, de tudni vélték, hogy az új lakó lehet.

Tünde mindenkinek köszönt, a gyerekekre rámosolygott, megkedvelték a házba. Egyik alkalommal Éva, a földszintről kereste meg, mivel közös tárolójuk van és nem látott ott idegen holmit, megkérdezte van-e kulcsa a tárolóhoz, mert ha nincs, akkor odaadja a sajátját, hogy csináltasson magának. A lány megköszönte a figyelmességét, felajánlotta, foglalják el nyugodtan a részét, egyelőre nincs mit letenni, ha szüksége lesz a helyre, szólni fog. Behívta Évát egy teára, pár sütemény mellett elbeszélgettek. Kölcsönös szimpátia alakult ki a két ember között, attól függetlenül, hogy nem egy korosztályba tartoztak.

A vendég félóra múlva felállt és elköszönt, a látogatási idő betartására figyelt, udvariassága ezt kívánta. A két ember gyakran találkozott. Nem telepedtek egymásra, de számíthattak a másokra, ha szükség volt a segítségre.

Évike csendes szerény, segítőkész özvegyasszony volt, akinek Ausztriában dolgozik a fia egy kutatólaborban. Minden hónapban egy hétvégét itthon tölt az édesanyjánál. Éva sokat mesélt Balázs gyerekkoráról, iskolás éveiről, tanulmányairól, csak a jelenéről nem beszélt. Tünde nem faggatta, tiszteletben tartotta az asszony hallgatását, bár kíváncsivá tette a fiú körüli rejtély. Másnap többször gondolt erre.

A december csillogó hó-paplant terített estére, a tájra. A lány gyalog sétált haza, szerette a hóesést, ilyenkor vidámság költözött a szívébe. Eszébe jutott gyermekkorra, az édesapja készítette magas támlájú szánkó, hólabdázások a kiserdőben, ródlizás a körtöltésen és a boldog karácsonyok a nagyszülőknél, fent a hegyekben.

Szép gyerekkora az édesanyja betegségéig tartott. Mikor édesanyja ágynak esett, édesapját is megtámadta a rettegett kór. Főiskolára járt, mikor szüleit elveszítette. Pszichológus hallgatóként is nehezen dolgozta fel a gyászát.

A kapuhoz érve kivette a kulcsait, és elindult az emeletre. Éppen felért, mikor elaludt a villany, ahogy nyúlt volna a kapcsolóhoz, a háta mögött kinyílt az ajtó. Hirtelen megtorpant, és kicsúszott a táskájába lévő ülési jegyzetek tömkelege. Ott állt a papírhalmaz előtt, érezte az arca lángvörös lett zavarában. Sajnálom, ha megijesztettem, rögtön segítek, mondta a férfi mögötte, és elé lépett. Ekkor találkozott a tekintetük. Furcsa remegés járta át az izmait. Nem ismerte ezt az érzést, még nem találkozott vele. Elkezdtek szedni a papírokat, amikor megjelent a férfi anyja az ajtóba, és rászólt a fiára. Péter mit csinálsz, neked fiam időre kell menned, nem érsz rá udvariaskodni. Most a férfi jött zavarba, átadta a kezében lévő aktát, elköszönt, és elindult a lépcsőn. Akkor becsapódott az ajtó, eltűnt az öreg hölgy mögötte.

Lassan minden ismét a helyére került, megérkezett az otthonába. Nemsokára hozzáfogott az ülések anyagainak a rendezéséhez, közben felvillant előtte a férfi szeme, és az öregasszony hangja, aki fiát fegyelmezte. Ezen az estén nehezen aludt el, keveset aludt. Érdekes, kusza álma volt, reggel nem is tudta összerakni

a foszlányokat. Évek óta álomnaplót vezetett. Ezen a napon üres maradt az oldal, elmaradt a szimbólumelemzés.

Karácsony előtt nagyobb a betegforgalom. A szeretet ünnepe, a magányos embernek nagy teher. A múlt ilyenkor jelentősebb szerepet kap, az emlékek megszépülnek, éppen ezért jobban is fájnak. Amint beért, a kiscsoport vidáman köszöntötte. Az egyik páciens odalépett és Mikulás csomagot nyomott a kezébe. Zavarba jött, meg is feledkezett ennek a napnak a jelentőségéről. Nem értette, ez még nem fordult vele elő soha. Talán fáradt, gondolta, de abban a pillanatban egy szempár villant be, a tegnap esti férfi, mosolygós szeme. Elhessegette magától a képet, igyekezett nem gondolni rá, főleg a szigorú anyának a gúnyos megjegyzésére.

Elkezdtek a foglalkozást, ez a pszicho-dráma napja volt. Ez mindenkit megnyit, sokszor igen kemény feladat elé állítja a szereplőket. Csodálatos eredmények érhetőek vele. A foglalkozáson teljesen a munkájára koncentrált. Délben vidáman ment ebédelni a barátnőjével. Gondolkodott meséljen-e neki a tegnap esti kalandjáról, végül úgy döntött, hogy hallgat. Valószínű ez másnak úgy sem jelent semmit, csak egy lépcsőházi pillanatkép az egész.

Délután, amikor az utcába befordult, a sorház ablakait kutatta, keresett egy ablakot a saját lakásának ablaka mellett, próbálta beazonosítani. Gyenge villanó fényt látott, valószínű a televízió változó intenzitású fénye lehet. A többi ablak még sötéten ásítózott a téli kora estében. A kapun belépve a postaládához ment, ahol egy cetlit talált, Éva tette oda. A cetlin ez állt: „kérlek, gyere be, nagyon fontos.”

Egy percet sem várakozott, azonnal barátnője ajtajához sietett, becsengetett, pár pillanat múlva kinyílt az ajtó, egy kétségbeesett asszony tekintete kapaszkodott belé. Érezte, hogy nagy baj lehet. Megszokott helyükön, a konyhában foglaltak helyet, a két csészéről, süteményről és a két terítékről sejtette, vacsorával várták. Éva azonnal elébe tette a rántott halat, majonézes krumplit. Mozgásában volt valami furcsa bizonytalanság, a testbeszéd sokat elárult. Megvacsoráztak. Teázásnál az asszony elmondta, nagy titkot fog megosztani, soha senkivel nem tudta megbeszélni, most viszont megőrül a tehetetlenségtől, tanácstalanságtól. Minden döntését felelősségteljesen hozott eddig, nem is bánta meg soha, mert az élet igazolta, most azonban csődöt mondott a bölcsessége, nem tudja, hogyan cselekedjen, jelen esetben mi lenne a legjobb. Ettől a döntéstől függ a továbbiakban, a fiával való kapcsolata. Nagyon jó döntést szeretne hozni. Imádja a fiát, nem szeretné elveszíteni, de a jelenlegi helyzettel nem tud mit kezdeni. Aztán elkezdődött a történet.

Elmúlt éjfél mikor a lány felállt. Átölelte barátnőjét, azzal búcsúztak egymástól, hogy másnap ismét összeülnek, és tovább beszélnek a lehetőségeket. Tündének nem jött álom a szemére. Megértette a nehéz helyzetet, életében először tehetetlenséget érzett. Egyet tudott csupán, segíteni kell, de hogyan? Három hét múlva itt a karácsony.

Sajnálta Évát, akiről tudta, hogy a döntés azért nehéz, mert nagy a család, és mindenkinek magyarázkodnia kell, ettől félt. Már régen elfogadta szeretett fiának a döntését, és az életvitelét. Addig nem zavarta, amíg nem kellett felvállalnia a család előtt, most viszont erre kéri egyetlen gyermeke, hogy mire megérkeznek, addig közölje a családdal az igazságot. Balázs nem szeretné a párját kellemetlen helyzetbe hozni, fájdalmat okozni neki. Családcentrikus, harmonikus légkörben nőtt fel, nem kellett titkolózni soha, így szülei régóta tudták, hogyan él, kik a barátai, ki a szerelme. Eddig nem volt gond belőle, mert a tágabb környezetnek nem kellett kitárulkozniuk. Egy ekkora családban nem mindenki toleráns ilyen helyzetben, ezért nehéz három hét alatt felkészíteni mindenkit, az ünnepi ebédnél megjelenő új családtag bemutatására.

Éva sem tudott elaludni, azon gondolkodott kinél kezdje a karácsonyi szokásos meghívást. Aztán döntött. Felkelt, magára vette a köntösét és kíváncsi szorgott a konyhába. Főzött egy jó erős kávé, és elkezdte írni a névsort, úgy ahogyan eszébe jutott. Mikor végzett látta, hogy elsőnek Sára van felírva. Milyen érdekes, hogy pont ő, elcsodálkozott. Talán nem véletlen. Hányszor halotta Sárától, aki évekkal ezelőtt spirituális asztrológiával jegyezte el magát, hogy nincsenek véletlenek. Ránézett az órájára. Még csak hajnal van, nem hívhatja fel Balázst. Elkezdett pakolászni, előkészítette az aznapi főzni valót, mire ezekkel végzett, azt vette észre, hogy nagy nyugalom öleli át, nyoma sincs a fáradtságnak. Mi történt vele nem értette. Talán egy angyal sietett segítségére? Hitt az angyalokban.

Bekapcsolta a rádiót, a reggeli krónika ment. Nem emlékszik a részletekre, csak a csengő hangjára. Az ajtóban Tünde állt, aki örömmel látta, hogy barátnője ma jól néz ki, és nyugodt. Megígérte este siet és benéz hozzá. Éva tárcsázott, Sárától időpontot kért egy találkozóra, aki közölte, már indulhat is, mégis egy délutáni időpontban egyeztek meg. Balázst hívta ezt követően, aki készségesen válaszolt a feltett kérdésekre. Vidáman köszöntek el egymástól. Délután elindult a megbeszélte időben, részletesen elmondta jöveteleének célját. Semmi rendkívüli reakciót nem tapasztalt, Sára azt mondta, mostanában gyakori ez a jelenség, nem kell ebből ekkora problémát csinálni. Minden csoda három napig tart. Amikor ránézett a papírkára, amelyen Balázs és szerelme születési adatai voltak, elmosolyodott. Elkezdett egy táblázaton dolgozni, majd számolt, az adatokat betáplálta a laptopjába. Nem tudni pontosan mennyi idő telt el, de olyan félóránnyal lehetett taksálni, amire elkészült a két egymásra vetített kördiagram. Sára megszólalt, ez egy karmikus -elkerülhetetlen- találkozás, élethosszig tartó kapcsolat, de többet nem mondhat.

Éva hallott a karmáról, de nem sokat értett belőle. Kérte rokonát fejtse ki, és mondjon el mindent. Sára udvariasan közölte, más sorsát senkinek nincs joga kutatni, ezért ő nem elemezheti tovább, csak akkor, ha az illető személyesen megkéri. Ez nem társasjáték, szigorú etikai szabályai vannak, a bizalom a legnagyobb kincs egy asztrológus kezében. Egyetlen információ, amit megnézhet, hogy két ember találkozásában van-e karmikus feladat, aztán

összetépte a körrajzot. Ezt követően sokáig beszélgettek még a karmáról és Balázsról. Éva megkérte Sárát, az ünnepek után nézze meg az ő horoszkópját is. Ebben megegyeztek.

Következett a második rokon, a nagynéni, aki vallását gyakorló idős hölgy volt. Tőle tartott legjobban. Megérkezésekor azonnal belekezdett a mondandójába, megkülönböztetett érdeklődést tapasztalt az idős hölgy részéről. Malvinka nem szakította meg beszámolóját. Mikor befejezte, az időshölgy bölcsen így válaszolt: „egy szerető anyának az a feladata, hogy elfogadja gyermeke döntését, és a lehetőségei szerint segítse annak boldogulását.” Éva nem hitt a fülének, soha nem gondolta, hogy így látja a világot, aki ezután szolgált még más meglepetéssel is. Ahogyan fogyott a zserbós doboz tartalma, úgy nőtt a tekintélye, mert a lélekről és annak ruhájáról, a fizikai testről tartott előadást a kedves rokon. Sajnálta, hogy eddig csak napi ügyekről beszélgettek, és a családi ünnepek tartották össze a kapcsolatukat. Amióta mindketten megözvegyültek, azóta töltik együtt a karácsonyt. Búcsúzáskor átölelte a nagynénjét, szeretet járta át szívét, ahogyan a bölcs öregasszony tiszta tekintetével találkozott.

Utolsó családtag következett. Az agglegény Miklóst nem érte el telefonon, gondolta felugrik hozzá, hátha otthon találja. Nem szeret bejelentetlenül sehova menni, most azért tért el a szokásától, mert pont útba esett a férfi lakása. Az öreg házba érve, megnyugodott, jól döntött, ég a villany a lakásban, tehát sikerül letenni utolsó lélekbatyuját. Olyan jól indult minden, megértették őt, és Balázst is. Miklós csendes ember, soha nem volt konfliktusa senkivel, talán ő is beáll a sorba. A körfolyosón megállt az ajtó előtt, vett egy mély lélegzetet, majd csengetett. A rokon kicsit váratott magára, majd ajtót nyitott. Furcsa zavart lehetett felfedezni arcán, majd szinte könnyölgön nézett az unokatestvérére, és dadogva mondta, ne haragudjon, nem tudja fogadni, vendége van. Éva elszégyellte magát, kérte, látogassa meg másnap, beszélniük kell. A nyitott ajtón keresztül észrevette, ahogyan egy fiatal lány kíváncsian kidugja fejét a szoba ajtaján. A lány első pillanatra, talán huszonévesnek tűnt. Miklós ötvenkettő. Zavartan elköszönt. Estére ért haza, alig lépett be az ajtón, csengett a telefonja, Miklós volt, az asszony nem engedte, hogy sokat magyarázkodjon, azt mondta, ha komoly a kapcsolat, mind a kettőjüket szeretettel várja szentestén, de nekik addig beszélniük kell. Másnapra beszéltek meg találkozót.

Minden szorongása megszűnt csak kellemes fáradtság borította el végtagjait, alig várta, hogy elmesélje barátnőjének a történeteket.

Nem sokára megérkezett a lány, nagyon örült Éva sikerének, amikor Miklóshoz értek, eszébe jutott, megkérik a férfit, készítsen a küszöböknek akadálymentesítőt, hogy Ingrid kerekesszékeivel jobban tudjon közlekedni.

Miklós pontos volt, mint mindig. Zavarát nem tudta leplezni, mikor a lányról kezdett mesélni, az egyetemen hallgatója volt. Mindig megkülönböztetett figyelmet szentelt az előadásainak, soha nem hiányzott, állandóan ott ült előtte. Szorgalmas diáknak tartotta. A diploma átadáson észrevette a lány könnyes szemét, amint őt szemléli szüntelen. Odasomfordált mellé és megkérdezte segíthet-e valamiben. A lány mélyen a szemébe nézett, és határozott választ adott: „- Igen maradjon velem”. Nem értette, hogyan gondolta ezeket a szavakat, mégis benyúlt a zakója zsebébe, átadta a telefonszámmal ellátott névjegyet, majd zavartan távozott. Már aznap este megszólalt a telefon, Anikó volt.

Arra kérte vacsorázzanak együtt. Miklós megdöbbent, nem szokott ahhoz, hogy őt hívják randevúra, mégis igent mondott. Sokáig tiltakozott az egyre erősödő mindent elsőprő szenvedélyes szerelem ellen, - hiába. Azóta sokat vannak együtt. Az egyik szekrényét már szerelme ruhái töltik meg. Jól érzi magát a lánnyal, de fél a jövőtől, a közöttük lévő 24 évtől. Próbálja vigasztalni magát, mindegy meddig tart, ezt a boldogságot nem adja fel. Sajátmagának hazudik, mert dehogy is mindegy, meddig van mellette a lány, hiszen állandóan retteg, hogy elhagyja. Ilyen nagy korkülönbség nem hozhat hosszú boldogságot.

Amint ezt kimondta, Éva átvette a beszélgetés fonalát. Vigasztalta unokatestvérét, aki döbbenet hallgatta az asszony vallomását.

Amikor Balázs Ausztriába érkezett, Ingriddel találkozott először, aki a kutatólabort vezette. Az asszony akkor negyvenéves volt. Csinos, jól ápolt, szép arcú és nagyon intelligens. Fia szívesen tanult tőle, mindent úgy tudott elmagyarázni, hogy azt azonnal meg lehetett érteni. Az asszony egyedül élt. Tanított a bécsi egyetemen, sok munkája volt. Két éve dolgoztak együtt, amikor a férfi balesetet szenvedett, eltört a bokája. Kórházból a főnöke vitte el magához, hallani sem akart arról, hogy hazautazzon. Később derült ki, hogy Ingrid közelében akart maradni. Ebben az időben rengeteget beszélgettek, nevettek, egyre több dolognál tapasztalták, hogy azonosan látják, és gondolják a világ dolgait. Aztán egy napon közekerültek egymáshoz. Balázs végleg Ingridhez költözött, azóta együtt vannak, mindketten állítják, imádják egymást. Pár éve vették észre, hogy valami nincs rendben az asszony körül, járása bizonytalan vált, imbolyogni kezdett, szélesek lettek a léptei, nem sokkal később kapaszkodva tudott járni. Kivizsgálták. Szklerózis Multiplex a rettegett kór támadta meg. Az idegvégződéseket védő zselészerű anyag eltűnése okozza a betegséget, meggyógyítani nem lehet, csak késleltetni a folyamat előrehaladását. Hamarosan munkaképtelen lett, egy éve kerekesszékre került. Kérte párját, hagyja el, és élje az életét, fiatal még, az ő feladata a családalapítás. Balázs hallani sem akart erről, igazi társra, szellemi partnerre, barátira talált az asszonyban, élete mellette vált teljessé. A kezelőorvosa nem régen közölte, az asszony állapotában rohamos rosszabbodás várható. Ekkor határozták el, ezután, mindig együtt jönnek haza. Balázs most karácsonyra tervezi megkérni szerelme kezét.

Miklós megfogta unokatestvére kezét, szájához emelte, és megcsókolta a tisztelet jeleként. Éva megkérte a férfit, hogy a küszöböknél készítsen rámpát, hogy leendő menyé könnyebben tudjon közlekedni. Előkerült a colostok, papír és ceruza, mérni, rajzolni kezdett, megígérte, mire megérkeznek, addigra elkészül a rámpa.

Késő este volt, amikor a férfi távozott. Az asszony ránézett az órájára, rögtön kilenc óra. Bekapcsolta a televíziót, hogy megnézze a híradót. Elhelyezkedett kényelmesen a füles fotelben, nyújtózkodott egy nagyot, és elégedetten végiggondolta a nap eseményeit. Napok óta várja az alkalmat, hogy meghívja Tündét, töltsse velük a karácsonyt. Érezte ez a barátság soha nem fog elmúlni, mindig számíthatnak egymásra. Ritka ajándéka a sorsnak, az ilyen találkozás. Nem nagyon tudott figyelni a hírekre, de nem bánta, tele volt a szíve szerető várakozással. Végtagjai ellazultak, pillája lecsukódott.

Gyönyörű csengettyű hangot hallott, azután az édesanyja hívta őket a karácsonyfához. Körbe állták a szépen feldíszített fát és elénekelték a mennyből az angyalt, kívántak egymásnak boldog karácsonyt, és hozzákezdtek a csomagok bontogatásához. A nappaliban ott állt a megterített asztal, közepén a gyönyörű herendi gyertyatartóval és a fagyöngyös fenyőággal. Ez az egy darab maradt meg az örökségből. Amikor kenyérre kellett a pénz, egyre sűrűbben jelent meg náluk a kupec, hol egy műtárgy, hol egy kép tűnt el, de a gyertyatartó maradt.

Asztalhoz ültek. Sokan voltak, a család együtt ünnepelte Jézus születését. Vidám beszélgetés kezdődött, amikor Tünde megérkezett, egyenesen Ingridhez ment, megfogta a kezét, és kérte szálljon ki a kerekesszékből, Ingrid mosolygott és felállt, Tündével a fához mentek és csillagszórót gyújtottak. Az asztalnál néma csend lett, mindenki őket figyelte. A lány kitarotta a kezét, hogy szükség esetén támaszt nyújtson, de nem volt rá szükség, mert az asszony stabilan állt, Balázs kedveséhez lépett és átölelte, majd megfogta Tünde kezét és megcsókolta. Ekkor mindenki felállt, volt, aki tapsolt, aki sírt örömeiben, mert igazi csoda történt. Éva is elindult a feléjük, amikor a fa nagy robajjal eldőlt, díszek robbantak szét, tele lett a szőnyeg apró üvegdarabokkal.

Saját sikolyára ébredt. Rögtön kitisztult a tudata, fáradt volt és elbóbiskolt, Rosszul érezte magát, félt. Szerette volna megfejtetni ott rögtön az álom jelentését. Nagyon rossz előérzete lett...

Eközben Tünde lakásában lágyan szólt a pánsíp zenéje, esettanulmányokat olvasott, amikor ismerős lépteket hallott. Érezte, hogy a férfi megállt az ajtaja előtt pár percre, majd egy ajtó nyitás elnyelte a léptek zaját.

Bármennyire akart koncentrálni a munkájára, gondolatai csapongani kezdtek. A lépcsőházi egyszeri találkozás nagy hatással volt rá, naponta többször felidézte a szempárt, soha nem maradhatott ebben a kellemes állapotban sokáig, mert fülében megjelent a férfi anyjának kioktató hangja, ez magához térítette. Az utóbbi időben sűrűn vendége volt a néninek, mert többször hallotta mostanában a kiszűrődő beszélgetés foszlányokat.

A napokban például azt, amint az mondta vendégének, hogy Péter barátnője gyönyörű vörösre festette a haját, nagyon jól áll neki, reméli jó menyee lesz.

Ezek után el is gondolkodott azon, milyen jogon ítéli el ennek az asszonynak a viselkedését, egyetlen alkalom miatt. Ahogyan arról a vörös nőről beszélt, nem is tűnik olyan gonosznak, mégis valami taszította, amikor rá gondolt. Nem tudott kibékülni magával, soha nem érzett senkivel szemben ellenséges indulatot. Nem értette saját magát, ezt sürgősen fel kell dolgoznia, mielőtt gyűlöletté válik, azt, pedig nem szeretné megélni. Különbben is mit foglalkozik ezzel a családdal, szomszédok és ennyi. Egy lépcsőházi találkozás, pillanatnyi szemkontaktus, a néni dörögő hangja, majd szinte negédes beszélgetés foszlány a fia barátnőjéről. Nem fér ő bele ebbe a képbe, el kell felejteni az egészet, ami felforgatta a lelki békéjét. Itt tartott, amikor megint meghallotta a néni hangját a folyosó felől: „egy óra múlva gyere haza, mert be kell adnod a gyógyszereimet!” „Itthon leszek Anyám” - hangzott a válasz.

Tünde visszatért a paksamétájához, és elkezdte a teszteket elemezni. Becsukta az előszoba ajtaját, így nem halotta tovább a lépcsőház zaját.

Nehezeére esett a koncentráció, de magára erőltette, mert tudta, itt nem tévedhet. Ez a munka felelősséget igényel. Éjfél után került ágyba.

Fáradtan ébredt, még pár nap és itt a karácsony, akkor jól kipihenheti magát. Sebtében megitta kávéját, bekapta a reggelijét és elindult munkába. Amint elment Éva ajtója előtt, furcsa zajokat hallott, becsöngetett.

Az asszony szélesre tárta a bejáratú ajtót, hogy barátnője jól lássa mekkora munkában, vannak. Eltűntek a magas küszöbök, sima akadálymentes lett a padlózat. Megölelték egymást, majd elköszöntek.

Egész nap jókedve volt. Hazafelé menet sorba járta a kisboltokat ajándék vásárlás ürügyén. Általában könyveket és apró ajándéktárgyakat szokott a karácsonyfa alá tenni barátainak, kik meglátogatják az ünnepek alatt.

Öt óra volt, a könyvtár felé vette az útját. Két könyvet akart kölcsönözni, egy szakmait és egy verses kötetet, a kedvenc költőjétől.

Szerette a könyvek illatát, a csendet. Pár perce ült ott, könyvvel a kezében, mikor úgy érezte, valaki nézi, rettenetesen dobogni kezdett a szíve, és elpirult. Ahogy felnézett, a szomszéd állt előtte. Kedvesen köszönt és megkérdezte, mit olvas? Zavartan nyújtotta az egyik könyvet a kérdező felé, nem tudott megszólalni, a következő pillanatban a férfi döbbsent arcán pihent meg a tekintete, amint azt mondja: nekem is a kedvencem. Összenevettek, egyetlen mondat oldotta a feszültséget, suttogni kezdtek, megállapították mind a ketten ugyanazokat a verseket, szeretik.

Együtt jöttek ki a könyvtárból. Péter meghívta Tündét a sarki cukrászdába, ahol úgy beszéltek egymással, mintha ezer éve ismernék egymást. Gyorsan ment az idő, észre sem vették, hogy az est köszöntött rájuk. A lány bontott asztalt, mert várta a barátnője, neki menni kellett.

Éva ajtaja előtt a lány elköszönni készült, amikor a férfi kétségbeesve megkérdezte, találkozunk holnap?

Tünde zavartan kérdezte, hol, mikor?

Tehát, igen, mosolygott a férfi örömmel, a könyvtár előtt várlak, mikor?

Hétkor, válaszolta Tünde, majd a csengő felé nyúlt.

Éva rögtön észrevette barátnője csillogó szemét. Gondolta ki is használja a kellő pillanatot és meghívja, töltsé velük a szentestét. A lány elérékenyülten reagált a meghívásra, ez családi ünnep, nem illik ő ide, megpróbált hárítani, a barátnő azonban nem hagyta magát, rögtön hozzátette, szüksége van rá, hogy segítsen. No, ez hatott, erre már nem lehetett nemet mondani. Tehát megegyeztek, együtt ülnek az ünnepi asztalhoz.

Ahogy a teájukat kortyolgatták, Tünde boldogan mesélt a könyvtári találkozásukról, és a másnapi randevúról.

Nem sokára csengettek. Az ajtóban Péter állt, mappával a kezében, zavartan közölte, a kocsiban maradt, és mivel Tündénél hiába csengetett, úgy gondolta, hogy még itt megtalálja. Az asszony behívta a férfit. Sokáig beszélgettek hármasban. A fiatalok együtt mentek fel, majd jó éjszakát kívánva egymásnak elköszöntek az ajtóban. Tünde félt, az érzéseitől, Péter mamájától és a vörös hajú nőtől, akiről az ajtón keresztül halott.

Hajnal volt, amikor az álomtündér megérkezett, nem sokára megszólalt a telefon ébresztője. Új nap köszöntött rá, sorsfordító, amiről nem tudhatta meg, mit hoz majd a holnap, és a nem sokára beköszönő újév. Reggel, ahogy kilépett az ajtón, Péteréktől heves vitát hallott, nem ismerte fel hangfoszlányok mögötti tartalmat, csak mozaikokból rakta össze, hogy az anya Péterrel veszekszik, mert hiába várta az elmúlt este meleg vacsorával.

Decemberi eső mosta az utcát, a troli szardíniás dobozhoz hasonlított a reggeli csúcsidőben. Ázott emberek egymásnak feszültek. Ezen a reggelen Tündét ez sem zavarta. Gondolatai a jövőben jártak, hiába próbált átlátni a ködön, nem sikerült, még nem, talán mire újra leesik a hó, s fehérbe öltözik a táj, minden megvilágosodik. Korán hazaért, felvette otthoni ruháját, szépen vasalt fehér köténykét kötött, amelyet drága jó mamikájától örökölt és nagy becsben tartott, hozzátartozott az ünnepi készülődésekhez. Ilyenkor, mindig eszébe jutott a nagyi maga főzte keményítőjének tört fehér színe, melyet kékítővel tüntetett el, és lett belőle hófehér ropogós textília. Így indult le a barátnőjéhez, kinek arcát végtelen nyugalom varázsolta gyönyörű simává. A boldog anyák sugárzó szépsége ez. A konyhába siettek, ahol terített asztal várta őket. A lány bárhogyan próbálta felfedezni a készülődés csentreseit, sehol nem lelt egy tálra, fakanálra, vagy sütéshez való kellékre. Gondolataiba kezdett kotorászni, biztos most kellett jönni neki segíteni? Rákérdezett. A háziasszony megfogta barátnője kezét, és pici speizhoz vezette, hol a polcokon sorakoztak a lábasok, tálak, és tálcák minden finomsággal megpakolva, készen terítésre várva.

Ekkor értette meg a segítségkérés indok volt csupán, hogy elfogadja az ünnepi meghívást. Éva most viszont tényleges segítséget kért. Tünde maradjon ott, mikor megérkeznek, nem tudja, hogyan fogadja a nála három évvel fiatalabb Ingridet.

Azt sem tudja a tolószékkel, hova ültesse, hogy a legnagyobb kényelmet biztosítsa az asszonynak. Nézte a csodálatos édesanyát, aki fia boldogságát tartotta szem előtt, soha egyetlen elmarasztaló szó nem hagyta el a száját, sőt az ismeretlen asszony intelligenciáját, jóságát dicsérte. Bezzeg, Péter édesanyja, idáig jutott gondolataiban, amikor elszégyellte magát, megint ítélkezik, akkor maga sem különb, nála. Elhessegette elmarasztaló gondolatait az idős hölgygel kapcsolatban. Nagy izgalomban voltak, melegítettek, terítettek, készülődtek. Az óra mutatói is vidáman járták körtáncukat, a másodpercmutatók incselkedtek csupán, mintha sürgetnék őket, emlékeztetőkül, hogy fogy az idő. Mire megkondult a déli harangszó, minden a helyére került, a telefon csörgése jelezte, a család megérkezett.

Magukra kapták kabátjukat és a ház elé indultak. Abban a pillanatban érkeztek, amikor Balázs öléből, kocsijába tette az asszonyt, meleg takarót terített rája, majd elindultak a bejárat felé.

Éva boldogan ment elébük, lába nem a szeretett fiához vezette, hanem Ingrid felé. Széttárta karjait úgy érkezett az idegen asszonyhoz, ahogyan karjaiban tartotta az asszony testét, szívében úgy fogadta be lelkét.

Tünde odalépett Balázshoz bemutatkozott. A férfi boldogságtól sugárzó tekintete belekapaszkodott a lány tiszta tekintetébe. A barátság tiszta szikrája gyúlt szemében. Pár perc múlva minden nehézség nélkül a lakásba jutottak. Meglepődtek azon Ingrid milyen jól beszél magyarul. Tünde elgondolkodott, milyen sokat tett ez az asszony, hogy kedvesének a kedvébe járjon, de a fiú hálája is végtelen, ez az igazi önzetlen szeretet. Előttük az élő példa, hogy a lélek ruhája a test, ami csak egy díszlet. A mag, az érték maga a lélek.

Érdekes helyzet alakult ki, mindenki természetesen próbált viselkedni, még is szerepet játszottak, mégsem volt szükség színészi mutatványra. Az ebéd nagyon finom volt. Éva próbálta kiszolgálni Ingridet, de az asszony olyan gyakorlatiasan mozgott az asztalnál, hogy nem volt szüksége segítségre. Sokáig ültek még az asztal körül, majd Tünde felállt, hogy leszedje az asztalt, elmosogasson és hazamenjen. Ekkor Ingrid megkérte, hogy segítsen eltörölgetni, addig legalább Balázsék kettesben beszélgethetnek.

A konyában nagyon jól érezték magukat, nyoma sem volt feszültségnek, izgalomnak, Ingrid elmesélte vonzódik ő is a pszichológiához, amíg jobban mozgott eljárt előadásokra, amelyeknek a témája összefüggött ezzel a tudománnyal. Kérdezett és beszélt, mesélt. Elfogytak a piszkos edények a tiszták helyükre, kerültek. Tünde elbúcsúzott, a szentestei viszontlátásig.

Az ajtótól pár lépés választotta el, amikor Péterék előtt elhaladva nyöszörgést hallott, megállt. Pár pillanat múlva megismétlődött az előbbi, artikulátlan erőtlen hang, semmi kétség, baj van. Izgalmában alig tudta a kulcsot a zárba illeszteni, nehezen jutott be a lakásba. Azonnal kereste a mappát, látott rajta egy számot, tudta Péter száma, akkor írhatta rá, mikor utána vitte a mappát. A férfi megköszönte és azonnal haza indult.

Nem sokára csengettek, Péter ott állt az ajtóban, sápadt volt, a szája színtelen volt, a hangja remegett. Kérte, menjen be vele a lakásba. Amint beértek a kishálóba látták, az asszony ott fekszik a szőnyegen, a feje mellett vértócsa, lába maga alá gyűrve, fájdalmasan jajgatott. A fiú odalépett, felemelte édesanyja fejét, kérte a lányt, telefonáljon a mentőknek. Az asszony Tünde felé fordította a fejét, majd annyit kérdezett: „maga mit keres itt?”

- Anyám Tünde telefonált, mert hallotta a nyöszörgéset.

Az asszony nem foglalkozott többé a lánnyal, csak azt hajtogatta: nagyon fáj a lába, nem tudja megmozdítani.

Közben a lány egyre türelmetlenebbül válaszolgatott az ostoba kérdésekre, amit feltett neki a mentőállomás diszpécser. A néni nevén, korán és a látható helyzetén kívül, arra voltak kíváncsiak, miért nem az ügyeletet, háziorvost hívták, esetleg a betegszállítót, mert elmagyarázták, a mentő és a betegszállítás nem azonos, tevékenységükben is különböznek, sőt a biztosító is csak azt finanszírozza, ahova a betegalany be van sorolva.

Ekkor Tündénél elszakadt a cérna, itt egy vérző fejű idős hölgyről van szó, aki feltehetően elesett, feje betörve, lábát nem tudja mozdítani, mindegy hogy betegszállítót, mentőt, vagy orvost küldenek, de jöjjön azonnal valaki, mert a betegalanynak titulált ember elvérzik.

Pár perc múlva közeledő sziréna hangja jelezte, a mentő úton van.

A mentőtiszt ideiglenesen ellátta a vérző sebet, varrni kell, jelentette ki, majd mikor az asszony combjához ért, fejét meg csóválta és közölte, valószínű, combnyaktörés. Speciális hordágyra tették a beteget és fia kíséretével a klinikára, szállították.

Tünde hazament. Nagyon sajnálta az asszonyt, látta a fájdalomtól eltorzult arcát és fia aggodalmát. Órák teltek el, hiába várta, hogy Péter visszaérjen, ekkor jutott eszébe, lehet, hogy a barátnőjéhez ment, ahhoz a vöröshöz, akit az édesanyja dicsért. Gondolatai itt időztek, amikor megszólalt a csengő, a férfi állt az ajtóban.

- Bejöhetek, - kérdezte.

- Természetesen, gyere, mondd, mi van?

- Combnyaktörés, azonnal megoperálták, az intenzív osztályon fekszik. A fejsérülés szerencsére nem súlyos, összevarrták, - mondta Péter.

- Szegénykém milyen ünnepetek lesz, - buggyant ki Tündéből.

- Rajtad múlik, milyen lesz, - felelte Péter.

- Rajtam? Talán a barátnőd segít átvészelni a nehéz napokat, természetesen rám is számíthatsz, ha tudok valamiben segíteni, szólj.

Péter bambán nézett rá, majd megkérdezte, honnan veszi, hogy van barátnője?

Ekkor a lány érezte rosszul magát és elmesélte, többször hallotta, amint a fiú édesanyja valakinek dicsérte a fia barátnőjét.

„Úristen!” – kiáltott fel Péter.

Értette, mi történt, nagyon is értette. Egy alkalommal elmondta az édesanyjának, mennyire tetszik neki a szomszédban lakó lány. Akkor az édesanyja azt ecsetelte neki, hogy a beköltözése napján mekkora tivornya volt nála, jó kis firma lehet. Péter hiába mondta édesanyjának, hogy ez a mulatság valószínű barátokkal töltött lakásszentelő lehetett, és nem tivornya, anyja hajthatatlan maradt, néha férfiakra mesélt, akik napközben egymásnak adják a kilincset.

Péterben megszületett a felismerés, mivel nem járt hozzájuk senki, így valószínű, édesanyja imitált hangos beszélgetést önmagával, mikor meghallotta Tünde mozgását, hogy távol tartsa fiától, eszébe jutottak az állítólagos férfilátogatókról költött mesék, no és az, hogy ez összeegyeztethetetlen Tünde egész napos kötött munkájával. Átlátta a helyzetet, elmosolyodott.

Édesanyja nagyon féltékeny volt mindenre, akihez közel került, szétzúzta a kapcsolatait különböző rafinériákat bevetve, valószínű ez is a taktika része volt. Mindez mellett nagyon szereti őt, mert egyedül nevelte, tanította, édesapja korán meghalt.

Tünde megértette, elindult a konyhába, hogy vacsorát készítsen kettőjüknek.

Sokáig beszélgettek vacsora után. Péterben az aggodalommal járó feszültség végig jelen volt. Éjfél felé járt az idő, mikor elkészöntek egymástól.

Tünde reggel sokáig aludt, ritkán tehetette meg. A fürdőszobában a tükör barátságosan köszönt vissza. Kipihente magát.

Márta nénire gondolt, tegnap este megtudta Péter édesanyjának a nevét, aki jelenleg akut életveszélyes állapotban van. Átérezte a fiú aggodalmát, valami mégis azt súgta neki, van remény. Délelőtt készülődött, előkészítette a pulykamellet, betöltötte, begöngyölte úgy tette a hűtőbe, majd másnap megsüti ebédre. Pétert is meghívja. A köréről nem döntött, azt majd megbeszéli. Ma ebédre halászlét eszik, csak melegíteni kell. Vacsorára Évákhoz hivatalos. Örült, hogy családban köszönt rá az ünnep, az éjféli misére is együtt megy a kibővült család.

Gyermekkora készülődései jutottak az eszébe, a nagyszülőknél töltött boldog karácsonyok, szülei távozása után pedig, a magányos ünnepek. Elszomorodott.

Csengettek, az ajtóban Péter állt, egyenesen a klinikáról, semmivel nem bíztatták. Behívta, a konyhában ültette le, beszélgetni kezdtek. Próbálta elmondani neki, nem akarja félrevezetni, de úgy érzi, meggyógyul az édesanyja. Nehéz és hosszú út áll előttük, de a szeretet segít ezt az utat is bejárni. Pár szóval említette Balázsék példáját, rámutatva arra, hogy kerekesszékekben is lehet boldog az ember. Nem részletezett semmit, tiszteletben tartotta mások magánszféráját. Arról is beszélt, milyen jó, hogy Évákban családra lelt, az ünnepi asztalnál is helyet kapott, és együtt mennek az éjféli misére. Rákérdezett Péterre, nem tartana velük? Amint meglátta Péter zavarát, rögtön megbánta elhamarkodott kérdését.

Péter zavartan mondta, ne haragudj én nem...

Tünde nem engedte tovább mondani, ujját Péter szájára tette, majd máskor, mondta és közölte, akkor holnap együtt ebédelnek. Hogy oldja a feszültséget, gyorsan elsorolta a menüt, és tanácsot kért a köretet illetően. A fiúnak tetszett, hogy kikéri a véleményét, a töltött pulykamell kifejezetten jól hangzott számára, mert szerette. Citromfű teát ittak, felajánlotta, megosztja az ebédjét, de a férfi csak a teát fogadta el. Miután megteáztak, hazament.

Tünde összehajtogatja apró ajándékait, mellékerült még pár könyv, és kinyitotta a szekrényt, hogy kiválassza a ruháját. Egyszerűen, de nagyon választékosan öltözött. A divatot nem mindenben tudta követni, mert ruhatárában csak a természetes anyagok kaphattak helyet. Egy kosztüm mellett döntött, jól érezte magát benne és elindult. Éva nyitott ajtót, barátnője sugárzott az örömtől. Az asztalt már körben ülték, a rokonoknak bemutatják, és hellyel kínálták. Úgy érezte mindig is közéjük tartozott. Vidám beszélgetés zajlott mindenről. Ingrid is felszabadult volt és gyönyörű. Tünde elnézte ennek az asszonynak a szemmel is látható harmóniáját, csodálta közvetlenségét, intelligenciáját és a testi fogyatékosága melletti gyakorlatiasságát.

Megértette Balázst. Éva Ingrid mellett ült, beszélgetés közben sokszor megsimogatta az asszony karját. Finom volt a vacsora és kitűnő a társaság. Egyszer csak Balázs felállt, és szót kért, bejelenteni készült valamit. Néma csend lett.

Vett egy mély lélegzetet, majd megszólalt, Ingridet megkérte legyen a felesége, aki igent mondott, majd kérte Évát adja áldását rájuk, aki örömmel tette eleget fia kérésének.

Taps és gratuláció fogadta a bejelentést. Lehetett érezni a boldogság angyalainak szárnyait, amint végigsimítják a jelenlévőket.

Átmentek a nappaliba, Tünde letette a kis ajándékait a fa alá, majd körbe vették a fát, Ingrid gyújtotta meg a gyertyát, és felcsendült a "mennyből az angyal". Közös énekeltek, az ajándékok átadása után ismét az asztalhoz ültek.

Pillanatok alatt megtelt az asztal süteményekkel és minden finomsággal. Mézes, fahéjas, szegfűszeges illatok mellett gyönyörködhetnek a márványos beiglikben, a zserbóban. Fogyott is minden, nagy keletje volt a mézes fokhagymának és diónak, de nem hagyták ki a negyedelt almát sem, ami a hagyomány szerint összetartja azokat, akik esznek belőle.

Boldog és vidám hangulatban telt az este.

Tünde és Ingrid sokat nevettek, beszélgettek. Ingrid Tündétől kapott könyvét maga mellé tette, kincsként őrizte.

Tizenegy óra volt, mikor a kiscsapat készülődni kezdett az éjféli misére.

Balázs nagy gonddal takarta be menyasszonyát, majd büszkén tolta végig a kétutcányi távolságban lévő templomba. A misén sokan voltak. A templomban hideg volt, de a szívekben a szentlélek tüze égett. A jászol előtt elhaladva Tündének eszébe jutott, hogyan mesélte el valamikor nagymamája Jézus születését, küldetését, a világ bűneinek megváltásáért való feláldozását.

A mise alatt végig Péterre gondolt. Az volt a kérése, ha nem összeegyeztethetetlen az Úr akaratával, gyógyítsa meg Péter édesanyját, hogy még örülhessenek egymásnak. Ezután imádkozott az összes beteg gyógyulásáért, a szegényekért, éhezőkért, és elesettekért, a haragosok megbéküléséért, a családok, barátok boldogságáért, gyermekáldásokért, és végül saját magának kért erőt, hogy a rábízott feladatot teljesíthesse. Áldást kért a Kárpát - medencei, és a világban szétszóródott magyar testvéreinkre, a Földre és annak minden élőlényére.

Kérte, hogy az eltávozottaknak az örök világosság fényeskedjék, nyugodjanak békében.

Hazafelé tartva, nem érezték a karácsony éjszaka hidegét, szívüket, lelküket a szeretet és béke csodálatos fényének melege járta át. Nekik ezt hozta a kis Jézus születése.

A lépcsőházban elbúcsúztak egymástól, Péterék ajtaja alól világosság szűrődött ki, amiből tudni vélte a férfi még nem alszik.

A mozgalmas szép este után hamar elaludt, szép álma volt. Márti néni állt az ajtóban és őt várta, amint felért a lépcsőn mosolyogva intett neki, bevezette a szobájába, az asztalon egy kis ezüst szelence állt, rajta cizellált minták, nem tudta kivenni a motívumokat, mégis szépnek találta. A dobozban egy platinába foglalt briliáns gyűrű volt, amelyet Tünde felé nyújtott, és azt mondta, fogadd el lányom, ez ezen túl a tiéd, én is anyósomtól kaptam. Átölelte Tündét, aki hálát érzett, mert Péterrel egy kedves anyóst, pótédesanyját is kapott.

Reggel Péter csengetése ébresztette. Ahogy kinyitotta az ajtót, a férfi rá mosolygott, örömmel közölte, a klinikáról jött, édesanyja túl van a krízisen, levették a lélegeztető gépről, hamarosan visszaviszik az általános osztályra. A lány tudta, imája meghallgatásra talált, álmainak pillanatképei peregtek előtte, megölelte Pétert, aki felemelte a lányt pörgött vele egyet, és karjában emelve vitte be a lakásba.

*

Másfél évvel később

Csodálatos napsütésre ébredt a város az esküvő napján. Márta néni büszkén nézett fiára és gyönyörű menyére. Soha nem látták ilyen jókedvűnek az asszonyt. A szertartás alatt az idős hölgy végig fogta a szintén kerekesszékekben ülő Ingrid kezét. A két asszony akkor ismerkedett meg egymással, amikor Márta néni haza tért a klinikáról és Ingrid felajánlotta segítségét, megosztotta vele a kerekesszékes élet tapasztalatait. A kétségbeesett öregasszonynak jól jött a segítség, nagyon elkeseredett, amikor közölték vele, csontjainak gyengesége miatt nem lehet szegecselni, kímélni, kell, kerekesszékekben élheti további életét. Tündét sokáig nem engedte magához, lassan felengedett fel, de látta fia boldogságát, és kiegyensúlyozott harmóniáját, ez meglágyította kőszívét.

Egyik délután azt mondta Péternek, hívd át a lányt, beszélni akarok vele.

Péter amennyire várta ezt a találkozást, úgy félt is tőle. Nem tudta mit hoz a két asszony beszélgetése, számára.

Az asszony őszinte és kitárulkozó volt, elmondta, hogy minden eszközzel próbálta távol tartani a fiát tőle, de mikor látta, nem használnak az eddig bevált praktikái, úgy döntött, megismeri azt a nőt, akit nem tud legyőzni. Tünde sem alakoskodott, így a beszélgetés őszinte mederbe terelődött. Ahogyan múlt az idő, úgy oldódott a feszültségük. Észre sem vették órák óta, beszélgettek. Már nem kérdezz, felelek játék volt közöttük, hanem, a napi dolgokról folyt a disputa. Márta néni jól érezte magát, tetszett neki Tünde korrektsége.

Egyre több időt töltöttek együtt. Az asszony szíve felengedett, néha már lányomnak szólította. Péter volt ennek a kapcsolatnak a legboldogabb haszonélvezője. Sokszor és sokat beszélt az anyjával Tündéről. Szerette volna megkérni, legyen a felesége, de félt attól, hogy visszautasításban lesz része, hiszen őt az édesanyjával együtt kell elfogadnia.

Tündét elszomorította, hogy Évától el kellett válni, nagyon jó barátnők voltak vele mindent meg tudott beszélni, de örült az asszony döntésének, aki végleg kiköltözött Ausztriába, hogy többet tudjon segíteni fiának és menyének.

Sokszor elgondolkodott a kettőjük sorsának alakulásán, a találkozásuk véletlenjén, a sorsok egybefonódásán. Egyre jobban foglalkoztatta a karma fogalma, létezése? A társas-, és csoportos karma.

Keresztény emberként régen elutasította, létezését, mivel pszichológus és ismeri a tudatalatti létezését, elfogadta a karmát is.

Két asszony tolószékben. Különböző élet, értékrend, a hozzájuk kötődő emberek hasonló felelősségvállalásai, segítőkészségei, egymásra találások, találkozások...

Megoldást Péternek a lánykéréssel kapcsolatban szinte tálcán kínálta egy kialakult helyzet. Tünde értesítést kapott egy közeli dátummal, hogy vegye át felújított lakása kulcsát, írja össze az esetleges hiányosságokat, a garanciális javítások érdekében. Tehát, hamarosan búcsút mond az átmeneti szomszédságnak. Nem tudott örülni a jó hírnek.

Mikor elmondta Márta néninek, hogy ezután ritkábban tud jönni, mert visszaköltözik, az asszony szemei elhomályosodtak. Alig tudta visszatartani könnyeit, már az sem zavarta, hogy látják a gyengeségét.

Így szólt Tündéhez: „kislányom hozd, ide legyél szíves az éjjeliszekrényem fiókjából azt a kis dobozt.”

Tünde odament és kihúzta a fiókot, azt hitte azonnal elájul.

Ott volt az ezüst doboz, rajta az ismerős cízellák, most tisztán látta a motívumokat. Keze remegett, alig tudta kivenni a szelencét. Az asszony nem értette a lány zavarát, de nem kérdezett semmit, csak mosolygott. Kinyitotta a dobozt, és kivett belőle egy platinagyűrűt, amelyben szépen csiszolt briliáns szórta sugarait feléjük, a lánynak nyújtotta, most ő jött zavarba, ahogyan azt mondta: „fogadd el lányom ezt a gyűrűt, én is az anyósomtól kaptam.”

Ekkor lépett Péter a szobába, látta a jelenetet, tudta az édesanyja éppen megkéri Tünde kezét helyette, mert mindig azt mondta az anyja, annak adja ezt a kincset, akit menyének elfogad. Ott van előtte a két asszony, akiket a világon mindenkinél jobban szeret, így lett teljes a családja.

Nem is várt tovább kihasználta a pillanatot, azonnal megszólalt:” - Tünde legyél a feleségem és fogadd el, anyósod ajándékát.” - mondta vidáman, kissé viccesen.

Tünde elvörösödött, és odaszólt Péternek: „- Igen, leszek a feleséged és elfogadom Anyuka ajándékát.”

Márta néni ekkor elsírta magát, örömkönnyek voltak ezek, az igazi boldogság guruló gyöngyei töltötték meg a lelkét. Félév múlva Péterék is elhagyták a Vágy utcát, visszaköltöztek megújult belvárosi otthonukba. Nem nagyon csomagoltak ki, mert eladó lett a lakás, ugyanis megkezdődött az építkezés a régi üres telken. Tünde és Márta néni lakása árán felépült a közös ház, ahova, esküvő után jöhet az unoka, akit úgy vár már a nagymama. A kicsi már a Rév utcába érkezik, oda ahol jóságos szomszédjuk, a Szeretet.

Vége